

Κ. Α. ΡΩΜΑΙΟΥ
Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης

ΕΚΛΟΓΑΙ

ΕΚ ΤΩΝ

ΑΤΤΙΚΩΝ ΤΟΥ ΠΑΥΣΑΝΙΟΥ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ
ΤΗΣ ΣΤ' ΤΑΞΕΩΣ ΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΡΙΤΗ
ΕΞΕΔΟΘΗ ΕΙΣ 2.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Ἀριθμὸς Ἐγκριτικῆς ἀποφάσεως 4429/15232 15 Αὐγούστου 1932

	49.273
Ἀριθ. ἀδείας Κυκλοφορίας.....	18-9-33
Τιμὴ ἄνευ Βιβλιοσήμου.....	6.80
Ἀξία βιβλιοσήμου.....	2.70
Φορὸς σήμου.....	0.90
Συνολικὴ τιμὴ Δραχ.	10.40

26.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΜΙΧΑΗΛ Σ. ΖΗΚΑΚΗ

ΠΕΣΜΑΖΟΓΛΟΥ & ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

1933

Κ. Α. ΡΩΜΑΙΟΥ

ΕΚΛΟΓΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΑΤΤΙΚΩΝ ΤΟΥ ΠΑΥΣΑΝΙΟΥ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ

ΤΗΣ Δ' ΤΑΞΕΩΣ ΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΡΙΤΗ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΜΙΧ. Σ. ΖΗΚΑΚΗ
ΠΕΣΜΑΖΟΓΛΟΥ ΚΑΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ 1932

Πᾶν γνήσιον ἀντίτυπον φέρει τὴν ὑπογραφήν τοῦ
συγγραφέως καὶ τὴν σφραγίδα τοῦ ἐκδότου.

K. A. P. P.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Εἶναι γνωστόν, ὅτι τὸ ταξειδωτικὸν βιβλίον τοῦ Πανσανίου, ἢ Ἑλλάδος περιήγησις, δὲν ἔσχευε διὰ τὴν λογοτεχνικὴν του ἀξίαν. Πρὸς τοῦτοις ἀναγνωρίζεται, ὅτι τὸ σπουδαιότερον μέρος τῆς συγγραφῆς δὲν εἶναι αἱ μακραὶ γενεαλογικαὶ καὶ μυθολογικαὶ ἀφηγήσεις οὔτε αἱ ἱστορικαὶ παρεκβάσεις, ἀλλ' αἱ συστηματικαί, ἀφθονοὶ καὶ πολῦτιμοι δι' ἡμᾶς τοπογραφικαὶ μαρτυρίαι.

Πραγματικῶς τὸ τοπογραφικὸν μέρος ἀποτελεῖ οἷον τὸ νευρικὸν σύστημα τῆς ὅλης συγγραφῆς· καὶ εἶναι διὰ τοῦτο δυνατόν, ἐὰν κατὰ μόνας ἐξετάσωμεν τὰς περὶ τῶν τόπων καὶ διαφορῶν μνημείων μαρτυρίας, νὰ φθάσωμεν τὸ ταχύτερον εἰς τὸν σκοπὸν, ὃν προέθετο ὁ περιηγητής. Συμφώνως πρὸς τὴν κεντρικὴν ταύτην ἰδέαν κατηρτίσθησαν αἱ κατωτέρω ἐκλογαὶ ἐκ τῶν Ἀττικῶν τοῦ Πανσανίου πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν τῆς Δ' τάξεως τῶν Γυμνασίων. Ἀλλ' ἡ ἐκλογή τῶν τοπογραφικῶν ἐνδείξεων δὲν ἦτο πρακτικὸν νὰ γίνῃ μὲ πολλὴν αὐστηρότητα. Θὰ εἶχε τότε τὸ ἀνάγνωσμα χαρακτηρὰ χασματώδη. Ἐπρωτίμῃσα ὅθεν χάριν τῆς πληρότητος τῶν παραγράφων νὰ παραλάβω μυθολογικὰς τινὰς καὶ ἱστορικὰς εἰδήσεις, συνδεομένας ὅπωςδὴποτε μὲ τὰ τοπογραφικὰ ζητήματα, ἢ νὰ μείνω ὑπὲρ τὸ δέον πιστὸς εἰς τὴν προτεθεῖσαν ἀρχήν. Ἀπεκλείσθησαν ἐξ ἄλλου εἰδήσεις περὶ τόπων καὶ μνημείων ὀλιγότερον σημαντικῶν ἢ ἐκείνων, ἅτινα δὲν ἐβεβαιώθησαν διὰ τῆς νεωτέρας ἐρεῦνης τῶν ἀρχαιολόγων.

Κατὰ ταῦτα ὁ περιορισμὸς τοῦ βιβλίου τῶν Ἀττικῶν εἰς τὸ ἓν τρίτον περίπου τῶν σελίδων ὄχι μόνον ἀβλαβὴς εἶναι, ἀλλὰ καὶ θὰ εὐκόλυνῃ, ἐλπίζω, σημαντικῶς τὴν διδασκαλίαν. Οἱ μαθηταὶ θὰ ἀναγνώσουν ἐπωφελῶς τὰς ὀλίγας καὶ πανταχοῦ οὐσιώδεις σελίδας τοῦ μικροῦ βιβλίου.

Ὡς πρὸς τὸ καίμενον ἠκολούθησα τὴν νεωτάτην ἐκδοσιν τοῦ Spiro. Ἄν καὶ δὲν συνεμορφώθην πανταχοῦ εἰς τὰ ὁρ-

θογραφικά ζητήματα. Ὁ Spiro γράφει π. χ. Ἀθήνησι, Ἀκαδημία, Μουνυχία. Ἐδῶ ἀκολουθῶ τὴν παρ' ἡμῖν συνήθειαν, καθ' ἣν ἔγιναν ἱκανῶς γνωστὰ αἱ γραφαί: Ἀθήνησι, Ἀκαδημία, Μουνυχία. Ἐπίσης ἀκολουθῶ τὴν ἰδικήν μας συνήθειαν γράφον Φάληρον Φαλήρου ἀντὶ τῶν ὁρθῶν: Φαληρόν, Φαληροῦ, ἐπειδὴ νομίζω, ὅτι τοιοῦτοι ἐπουσιώδεις νεωτερισμοὶ μόνον ξενίζουσιν καὶ τίποτε δὲν ὠφελοῦν.

Ἀπὸ τοῦ κειμένου ἀφῆρσα τὰ ἐντὸς ἀγκυλῶν καὶ τὰ σημεῖα: <>, δι' ὧν σημειοῦνται αἱ διορθώσεις ἢ ἀναγκαῖαι συμπληρώσεις, ἐπειδὴ ἔχω ὑπ' ὄψιν μου, ὅτι ἡ κριτικὴ τῶν ἀρχαίων κειμένων δὲν εἶναι ἐκ τῶν μελημάτων τῆς γυμνασιακῆς διδασκαλίας. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον συνεπλήρωσα προχείρως καὶ τινὰ χάσματα τοῦ κειμένου.

*Ἐν Ἀθήναις, Ἀπρίλιος 1920.

Κ. Α. ΡΩΜΑΙΟΣ

ΣΗΜ. Ἐκτὸς τῶν ἀριθμῶν τῶν κεφαλαίων καὶ τῶν § γράφονται ἐν ταῖς ἐκλογαῖς καὶ οἱ ἀριθμοὶ τῶν σειρῶν, ὅταν εἶναι ἀνάγκη. Ἐὰν π. χ. μετὰ τὸν ἀριθμὸν τῆς § φέρονται οἱ ἀριθμοὶ 1—4, τοῦτο σημαίνει ὅτι τὸ ἀπόσπασμα φθάνει μόνον μέχρι τῆς 4ης σειρᾶς. Ἐὰν σημειώνεται εἰς μόνον ἀριθμὸς μετὰ τὸν τῆς §. π. χ.: 5, 10, διὰ τούτου δηλοῦται, ὅτι τὸ ἀπόσπασμα ἀρχίζει ἀπὸ τῆς 10ης σειρᾶς τῆς § καὶ φθάνει μέχρι τέλους αὐτῆς.

ΕΚΛΟΓΑΙ

ΕΚ ΤΩΝ ΑΤΤΙΚΩΝ ΤΟΥ ΠΑΥΣΑΝΙΟΥ

ΚΕΦ. 1.

1. Τῆς ἡπείρου τῆς Ἑλληνικῆς κατὰ νήσους τὰς Κυκλάδας καὶ πέλαγος τὸ Αἰγαῖον ἄκρα Σύνιον πρόκειται γῆς τῆς Ἀττικῆς· καὶ λιμὴν τε παραπλευσάντι τὴν ἄκραν ἐστὶ καὶ ναὸς Ἀθηνᾶς Σουνιάδος ἐπὶ κορυφῇ τῆς ἄκρας· πλέοντι δὲ ἐς τὸ πρόσω Λαύρειόν τέ ἐστιν, ἐνθα ποτὲ Ἀθηναίοις ἦν ἀργύρου μέταλλα, καὶ νῆσος ἔρημος οὐ μεγάλη Πατρόκλου καλουμένη· τεῖχος γὰρ ὠκοδομήσατο ἐν αὐτῇ καὶ χάρακα ἐβάλετο Πάτροκλος, ὃς τριήρεσιν ἐπέπλει ναύαρχος Αἰγυπτίαις, ὃς Πτολεμαῖος ὁ Πτολεμαίου τοῦ Λάχου τιμωρεῖν ἔστειλεν Ἀθηναίοις, ὅτε σφίσιν Ἀντίγονος ὁ Δημητρίου στρατιᾷ τε αὐτὸς ἐσβεβληκῶς ἐφθαιρε τὴν χώραν καὶ ναυσὶν ἅμα ἐκ θαλάσσης κατεΐργεν.

2. Ὁ δὲ Πειραιεὺς δῆμος μὲν ἦν ἐκ παλαιοῦ, πρότερον δὲ πρὶν ἢ Θεμιστοκλῆς ἤρξεν ἐπίνειον οὐκ ἦν· Φάληρον δὲ—ταύτῃ γὰρ ἐλάχιστον ἀπέχει τῆς πόλεως ἢ θάλασσα—, τοῦτό σφισιν ἐπίνειον ἦν, καὶ Μενεσθέα φασὶν αὐτόθεν ταῖς ναυσὶν ἐς Γροίαν ἀναχθῆναι καὶ τοῦτου πρότερον Θηρέα δώσοντα Μίνω δίκας τῆς Ἀνδρόγεω τελευταῖας. Θεμιστοκλῆς δὲ ὡς ἤρξε—τοῖς τε γὰρ πλέουσιν ἐπιτηδαιότερος ὁ Πειραιεὺς ἐφαίνετο οἱ προκεῖσθαι καὶ λιμένας τρεῖς ἄνθ' ἑνὸς ἔχειν τοῦ Φαληροῦ—τοῦτό σφισιν ἐπίνειον εἶναι κατεσκευάσατο· καὶ ναῶς καὶ ἐς ἐμὲ ἦσαν οἴκοι καὶ πρὸς

τῷ μεγίστῳ λιμένι τάφος Θεμιστοκλέους. Φασὶ γὰρ μετα-
μελῆσαι τῶν ἐς Θεμιστοκλέα Ἀθηναίους καὶ ὥς οἱ προσή-
κοντες τὰ ὁστὰ κομίσαιεν ἐκ Μαγνησίας ἀνελόντες· φαί-
νονται δὲ οἱ παῖδες οἱ Θεμιστοκλέους καὶ κατελθόντες καὶ
γραφὴν ἐς τὸν Παρθενῶνα ἀναθέντες, ἐν ᾗ Θεμιστοκλῆς
ἔστι γεγραμμένος.

3, 1—4. Θέας δὲ ἄξιον τῶν ἐν Πειραιεὶ μάλιστα Ἀ-
θηναῖς ἔστι καὶ Διδὸς τέμενος· χαλκοῦ μὲν ἀμφοτέρα τὰ
ἀγάλματα, ἔχει δὲ ὁ μὲν σκῆπτρον καὶ Νίκην, ἣ δὲ Ἀ-
θηναῖα δόρυ.

3, 10. Ἔστι δὲ τῆς στοᾶς τῆς μακρᾶς, ἔνθα καθέστη-
κεν ἄγορά τοις ἐπὶ θαλάσσης—καὶ γὰρ τοῖς ἀπωτέρω τοῦ
λιμένος ἔστιν ἑτέρα—, τῆς δὲ ἐπὶ θαλάσσης στοᾶς ὅπισθεν
ἔστῃσι Ζεὺς καὶ Δῆμος, Λεωχάροισι ἔργον. Πρὸς δὲ τῇ
θαλάσσῃ Κόνων ὥκοδόμησεν Ἀφροδίτης ἱερὸν, τριήρεις
Λακεδαιμονίων καταργασάμενος περὶ Κνίδον τὴν ἐν τῇ
Καρικῇ χερσονήσῳ. Κνίδιοι γὰρ τιμῶσιν Ἀφροδίτην μάλι-
στα, καὶ σφισιν ἔστιν ἱερὰ τῆς θεοῦ· τὸ μὲν γὰρ ἀρχαιότα-
τον Δωρίτιδος, μετὰ δὲ τὸ Ἀκράϊας, νεώτατον δὲ ἦν Κνι-
δῖαν οἱ πολλοί, Κνίδιοι δὲ αὐτοὶ καλοῦσιν Εὐπλοῖαν.

4, 1—4. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλος Ἀθηναίσις ὁ μὲν ἐπὶ
Μουνιχίᾳ λιμὴν καὶ Μουνιχίᾳ ναὸς Ἀρτέμιδος, ὁ δὲ ἐπὶ
Φαλήρῳ, καθὰ καὶ πρότερον εἴρηται μοι, καὶ πρὸς αὐτῷ
Δήμητρος ἱερὸν.

5. Ἀπέχει δὲ σταδίου εἴκοσι ἄκρα Κωλιάς· ἐς ταύ-
την φθαρέντος τοῦ ναυτικοῦ τοῦ Μήδων κατήνεγκεν ὁ
κλύδων τὰ ναυάγια. Κωλιάδος δὲ ἔστιν ἐνταῦθα Ἀφρο-
δίτης ἄγαλμα καὶ Γενετυλλίδες ὀνομαζόμεναι θεαί· δοκῶ
δὲ καὶ Φωκαεῦσι τοῖς ἐν Ἰωνίᾳ θεάς, ἃς καλοῦσι Γενναΐ-
δας, εἶναι ταῖς ἐπὶ Κωλιάδι τὰς αὐτάς.— Ἔστι δὲ κατὰ

τὴν ὁδὸν τὴν ἐς Ἀθήνας ἐκ Φαλήρου ναὸς Ἦρας οὔτε θύρας ἔχων οὔτε ὄροφον· Μαρδόνιον φασιν αὐτὸν ἐμπρῆσαι τὸν Γωβρύου. Τὸ δὲ ἄγαλμα τὸ νῦν δῆ, καθὰ λέγουσιν, Ἀλκαμένοϋς ἐστὶν ἔργον· οὐκ ἂν τοῦτό γε ὁ Μῆδος εἶη λελωθήμενος.

ΚΕΦ. 2.

1. Ἐσελθόντων δὲ ἐς τὴν πόλιν ἐστὶν Ἀντιόπης μνημα Ἀμαζόνος. Ταύτην τὴν Ἀντιόπην Πίνδαρος μὲν φησιν ὑπὸ Πειρίθου καὶ Θησέως ἀρπασθῆναι, Τροίζηνίῳ δὲ Ἠγία τοιάδε ἐς αὐτὴν πεποιῆται· Ἡρακλέα Θεμίσκυραν πολιορκούντα τὴν ἐπὶ θερμώδοντι ἐλεῖν μὴ δύνασθαι, Θησέως δὲ ἐρασθεῖσαν Ἀντιόπην—στρατεῦσαι γὰρ ἄμα Ἡρακλεῖ καὶ Θησέα—παραδοῦναι τὸ χωρίον. Τάδε μὲ Ἠγίας πεποίηκεν. Ἀθηναῖοι δὲ φασιν, ἐπεὶ τε ἤλθον Ἀμαζόνες, Ἀντιόπην μὲν ὑπὸ Μολπαδίας τοξευθῆναι, Μολπαδίαν δὲ ἀποθανεῖν ὑπὸ Θησέως. Καὶ μνημὰ ἐστὶ καὶ Μολπαδίας Ἀθηναίοις.

3. Ἀνιόντων δὲ ἐκ Πειραιῶς ἐρείπια τῶν τειχῶν ἐστίν, ἃ Κόνων ὕστερον τῆς πρὸς Κνίδῳ ναυμαχίας ἀνέστησε· τὰ γὰρ Θεμιστοκλέους μετὰ τὴν ἀναχώρησιν οἰκοδομηθέντα τὴν Μῆδων ἐπὶ τῆς ἀρχῆς καθηρέθη τῶν τριάκοντα ὀνομαζομένων. Εἰσὶ δὲ τάφοι κατὰ τὴν ὁδὸν γνωριμώτατοι Μεγάνδρου τοῦ Διοπαίθους καὶ μνημα Εὐριπίδου κενόν· τέθιπται δὲ Εὐριπίδης ἐν Μακεδονίᾳ παρὰ τὸν βασιλέα ἐλθὼν Ἀρχέλαον, ὃ δὲ αἰ τοῦ θανάτου τρόπος—πολλοῖς γὰρ ἐστὶν εἰρημένος ἐχέτω καθὰ λέγουσιν.

4, 1—6. Ἐσελθόντων δὲ ἐς τὴν πόλιν οἰκοδόμημα ἐς παρασκευὴν ἐστὶ τῶν πομπῶν, ἃς πέμπουσι τὰς μὲν ἀνὰ πᾶν ἔτος, τὰς δὲ καὶ χρόνον διαλείποντες. Καὶ πλησίον ναὸς ἐστὶ Δήμητρος, ἀγάλματα δὲ αὐτῇ τε καὶ ἡ παῖς καὶ

δᾶδα ἔχων Ἰακχος· γέγραπται δὲ ἐπὶ τῇ τοίχῳ γράμμῃσιν Ἀττικοῖς ἔργα εἶναι Π ρ α ξ ι τ έ λ ο υ ς.

4, 11. Στοὰὶ δὲ εἰσιν ἀπὸ τῶν πυλῶν ἐς τὸν Κεραμεικὸν καὶ εἰκόνες πρὸ αὐτῶν χαλκαὶ καὶ γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν, ὅσοις τι ὑπῆρχεν ἐς δόξαν.

5, 1—12. Ἡ δὲ ἐτέρα τῶν στοῶν ἔχει μὲν ἱερὰ θεῶν, ἔχει δὲ γυμνάσιον Ἑρμοῦ καλούμενον· ἐστὶ δὲ ἐν αὐτῇ Πουλυτίωνος οἰκία, καθ' ἣν παρὰ τὴν ἐν Ἐλευσίνῃ δρᾶται τελετὴν Ἀθηναίων φανερὸν τοῦ ἀρχανειτάτου· ἐπ' ἑμοῦ δὲ ἀνεῖτο Διονύσου· Διονύσου δὲ τοῦτον καλοῦσι· Μελπόμενον ἐπὶ λόγῳ τοιῷδε ἐφ' ὁποῖον περ Ἀπόλλωνα Μουσηγγέτην· Ἐνταῦθά ἐστιν Ἀθηνᾶς ἄγαλμα Παιωνίας καὶ Διὸς καὶ Μνημοσύνης καὶ Μουσῶν, Ἀπόλλων τε ἀνάθημα καὶ ἔργον Εὐθεσολίδου, καὶ θαίμων τῶν ἀμφὶ Λόνουστον Ἀκρατος· πρόσωπόν ἐστιν οἱ μόνον ἐνφοροδομημένον τοίχῳ.

ΚΕΦ. 3.

1, 1—9. Τὸ δὲ χωρίον ὁ Κεραμεικὸς τὸ μὲν ὄνομα ἔχει ἀπὸ ἥρωος Κεράμιου, Διονύσου τε εἶναι καὶ Ἀριάδνης καὶ τοῦτου λεγομένου· πρώτη δὲ ἐστὶν ἐν δεξιᾷ καλουμένη στοὰ βασιλεια, ἐνθα καθίζει βασιλεὺς ἐνιαιυσίαν ἀρχῶν ἀρχὴν καλουμένην βασιλείαν· Τούτης ἔπειτα τῇ κεράμῳ τῆς στοᾶς ἀγάλματα ὁπτιῆς γῆς, ἀφιεῖς Θεσθὺς ἐς θάλασσαν Σκίρωνα καὶ φέροντα Ἡμέρα Κέραλον, ὃν κάλλιστον γενόμενόν φασι ὑπὸ Ἡμέρας ἐρασθείσης ἀρπασθῆναι.

2. Πλησίον δὲ τῆς στοᾶς Κόνων ἐστήκει καὶ Τιμόθεος υἱὸς Κόνωνος καὶ βασιλεὺς Κυπρίων Εὐαγόρας, ὃς καὶ τὰς τριήρεις τὰς Φοινίσσας ἔπραξε παρὰ βοσιλέως Ἀρταξέρξῳ δοθῆναι· Κόνωνι ἔπραξε δὲ ὥς Ἀθηναῖος καὶ τὸ

ἀνέκαθεν ἐκ Σαλαμίνος, ἐπεὶ καὶ γενεαλογῶν ἐς προγόνους ἀνέβαινε Τεῦκρον καὶ Κινύρου θυγατέρα. Ἐνταῦθα ἔστηκε Ζεὺς ὀνομαζόμενος Ἐλευθέριος καὶ βασιλεὺς Ἀδριανός, ἐς ἄλλους τε ὧν ἤρχεν εὐεργεσίας καὶ ἐς τὴν πόλιν μάλιστα ἀποδειξάμενος τὴν Ἀθηναίων.

3, 1—9. Στοιχὰ δὲ ὅστις ἐν φιλοδόμηται γραφὰς ἔχοντα θεοὺς τοὺς δώδεκα καλουμένους· ἐπὶ δὲ τῷ τοίχῳ τῷ πέραν Θησεὺς ἐστι γεγραμμένος καὶ Δημοκρατία τε καὶ Δῆμος. Δηλοὶ δὲ ἡ γραφὴ Θησεῖα εἶναι τὸν καταστήσαντα Ἀθηναίους ἐξ ἴσου πολιτεύεσθαι· καχώρηκε δὲ φήμη καὶ ἄλλως ἐς τοὺς πολλοὺς, ὡς Θησεὺς παρὰ δόλῳ τὰ πράγματα τῷ δήμῳ καὶ ὡς ἐξ ἐκείνου δημοκρατούμενοι διαμαίναιν, πρὶν ἢ Παισιόστρατος ἐτυράννησεν ἐπαναστάς.

4. Ἐνταῦθά ἐστι γεγραμμένον καὶ τὸ περὶ Μαντίνειαν Ἀθηναίων ἔργον, οἱ βοηθήσαντες Λακεδαιμονίοις ἐπέμψθησαν. Συνέγραψαν δὲ ἄλλοι τε καὶ Ξενοφῶν τὸν πάντα πόλεμον, κατάληψιν τε τῆς Καδμείας καὶ τὸ πταίσμα Λακεδαιμονίων τὸ ἐν Αεὐκτροῖς καὶ ὡς ἐς Πελοπόννητον ἐσέβαλον Βοιωτοὶ καὶ τὴν συμμαχίαν Λακεδαιμονίοις τὴν παρ' Ἀθηναίων ἐλθοῦσαν· ἐν δὲ τῇ γραφῇ τῶν ἵππεων ἐστὶ μάχη, ἐν ἣ γινωριμώτατοι Γρύλος τε ὁ Ξενοφώντος ἐν τοῖς Ἀθηναίοις καὶ κατὰ τὴν ἵππον τὴν Βοιωτίαν Ἐπαμεινώνδας ὁ Θηβαῖος. Ταύτας τὰς γραφὰς Εὐφρανὼρ ἔγραψεν Ἀθηναίοις καὶ πλησίον ἐποίησεν ἐν τῷ ναῷ τὴν Ἀπόλλωνα Πατρῶν ἐπὶ κλησιν· πρὸ δὲ τοῦ νεῷ τὸν μὲν Λεωχάρης, ὃν δὲ καλοῦσιν Ἀλεξίκακον Κάλαις ἐποίησε. Τὸ δὲ ὄνομα τῷ θεῷ γενέσθαι λέγουσιν, ὅτι τὴν λοιμώδη σφίσι νόσον ὁμοῦ τῷ Πελοποννησίων πολέμῳ πιέζουσιν κατὰ μάντευμα ἔπαυσεν ἐκ Δελφῶν.

5. Ὁ φιλοδόμηται δὲ καὶ μητρὸς θεῶν ἱερὸν, ἣν Φειδίας εἰργάσατο, καὶ πλησίον τῶν πεντακοσίων καλουμέ-

νων βουλευτήριον, οἱ βουλευόμενοι ἐν αὐτὸν Ἀθηναίους· Βουλαίου δὲ ἐν αὐτῷ κεῖται ἕκτον Διὸς καὶ Ἀπόλλων τέχνη Πεισίτου καὶ Δήμος ἔργον Λύσιωνος. Τοὺς δὲ θεσμοθέτας ἔγραψε Πρωτογένης Κύνιος. Ὁ λθιὰ θης δὲ Κάλλιππον, ὃς Ἀθηναίους ἐς Θερμοπύλας ἤγαγε φυλάξοντας τὴν ἐς τὴν Ἑλλάδα Γαλατῶν ἐσβολήν.

ΚΕΦ. 5.

3. Τοῦ βουλευτηρίου τῶν πεντακοσίων πλησίον Θόλος ἐστὶ καλουμένη, καὶ θύουσί τε ἐνταῦθα οἱ πρυτάνεις καὶ τινα καὶ ἀργύρου πεποιημένα ἐστὶν ἀγάλματα οὐ μεγάλα. Ἀνωτέρω δὲ ἀνδριάντες ἐστήκασιν ἡρώων, ἀφ' ὧν Ἀθηναίοις ὕστερον τὰ ὀνόματα ἔσχον αἱ φυλαί, ὅστις δὲ κατεστήσατο δέκα ἀντὶ τεσσάρων φυλάς εἶναι καὶ μετέθετό σφισι τὰ ὀνόματα ἀντὶ τῶν ἀρχαίων, Ἡροδότῃ καὶ ταῦτά ἐστιν εἰρημένα.

ΚΕΦ. 8.

1, 8. Ὁ δὲ Ἀτταλὸς Ἀττάλου μὲν παῖς ὢν, ἀδελφιδοῦς δὲ Φιλεταίρου, τὴν ἀρχὴν Εὐμένους παραδόντος ἔσχεν ἀνεψιοῦ. Μέριστον δὲ ἐστὶν οἱ τῶν ἔργων· Γαλάτας γὰρ ἐς τὴν γῆν, ἣν ἔτι καὶ νῦν ἔχουσιν, ἀναφυγεῖν ἠνάγκασεν ἀπὸ θαλάσσης.

2. Μετὰ δὲ τὰς εἰκόνας τῶν ἐπωνύμων ἐστὶν ἀγάλματα θεῶν, Ἀμφιάρας καὶ Εἰρήνην φέρουσα Πλοῦτον παῖδα. Ἐνταῦθα Λυκοῦργός τε κεῖται· χαλκοῦς δὲ Λυκόφρωνος καὶ Καλλίας, ὃς πρὸς Ἀρταξέρξῃν τοῦ Ξέρξου ταῖς Ἑλληνισιν, ὥς Ἀθηναίων οἱ πολλοὶ λέγουσιν, ἔπραξε τὴν εἰρήνην· ἐστὶ δὲ καὶ Δημοσθένης, ὃν ἐς Καλαύρειαν Ἀθηναῖοι τὴν πρὸ Τροιζήνης νῆσον ἠνάγκασαν ἀποχωρῆσαι, δεξάμενοι δὲ ὕστερον διώκουσιν αὐτὸς μετὰ τὴν ἐν Λαμῖα πληγὴν.

2. Τῆς δὲ τοῦ Δημοσθένους εἰκόνης πλησίον Ἀρεῶς ἐστὶν ἱερόν, ἐνθα ἀγάλματα δύο μὲν Ἀρροδίτης κεῖται, τὸ δὲ τοῦ Ἀρεως ἐποίησαν Ἀ λ κ α μ έ ν η ς, τὴν δὲ Ἀθηνᾶν ἀνὴρ Πάριος, ὄνομα δὲ αὐτῷ Λ ό κ ο ς. Ἐνταῦθα καὶ Ἐνυοῦς ἀγαλμὰ ἐστὶν, ἐποίησαν δὲ οἱ παῖδες οἱ Πραξιτέλους· περὶ δὲ τὸν ναὸν ἐστᾶσιν Ἡρακλῆς καὶ Θησεὺς καὶ Ἀπόλλων ἀναδούμενος ταινίᾳ τὴν κόμην, ἀνδριάντες δὲ Καλάδης Ἀθηναίους ὡς λέγεται νόμους γράφας καὶ Πίνδαρος ἄλλα τε εὐρόμενος παρὰ Ἀθηναίων καὶ τὴν εἰκόνα, ὅτι σφᾶς ἐπῆνεσεν ἄσμα ποιήσας.

5. Οὐ πόρρω δὲ ἐστᾶσιν Ἀρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων οἱ κτείναντες Ἱππαρχον· αἰτία δὲ ἥτις ἐγένετο καὶ τὸ ἔργον ὄντινα τρόπον ἔπραξαν, ἐτέροις ἐστὶν εἰρημένα. Τῶν δὲ ἀνδριάντων οἱ μὲν εἰσι Κ ρ ι τ ί ο υ τέχνη, τοὺς δὲ ἀρχαίους ἐποίησεν Ἀ ν τ ή ν ω ρ· Ἐέρξου δέ, ὡς εἶλεν Ἀθήνας ἐκλιπόντων τὸ ἄστυ Ἀθηναίων, ἀπαγαγομένου καὶ τούτους ἅτε λάφυρα, κατέπεμφεν ὕστερον Ἀθηναίοις Ἀντίοχος.

6, 1—2. Τοῦ θεάτρου δὲ ὁ καλοῦσιν Ὠδεῖον ἀνδριάντες πρὸ τῆς εἰσόδου βασιλέων εἰσὶν Αἰγυπτίων.

ΚΕΦ. 14.

1. Ἐς δὲ τὸ Ἀθήνησιν ἐσελθοῦσιν Ὠδεῖον ἄλλα τε καὶ Διόνυσος κεῖται θέας ἄξιος. Πλησίον δὲ ἐστὶ κρήνη, καλοῦσι δὲ αὐτὴν Ἐννεάκρουνον, οὕτω κοσμηθεῖσαν ὑπὸ Πεισιστράτου· φρέατα μὲν γὰρ καὶ διὰ πάσης τῆς πόλεως ἐστὶ, πηγὴ δὲ αὕτη μόνη. Ναοὶ δὲ ὑπὲρ τὴν κρήνην ὁ μὲν Δήμητρος πεποιῆται καὶ Κόρης, ἐν δὲ τῇ Τριπτολέμου κείμενόν ἐστι ἄγαλμα.

3, 11. Πρόσω δὲ ἵεναι με ὠρμημένον τοῦδε τοῦ λόγου καὶ ὁπόσα ἐξηγήσιν ἔχει τὸ Ἀθήνησιν ἱερόν, καλούμενον

δὲ Ἐλευσίνιον, ἐπέσχευ ὄψις ἀνείρατος· ἃ δὲ ἐς πάντας ὅσιον γράφειν, ἐς ταῦτα ἀποτρέφομαι.

4. Πρὸ τοῦ ναοῦ τοῦδε, ἔλθα καὶ τοῦ Τριπτολέμου τὸ ἄγαλμα, ἔστι βοῦς χαλκοῦς οἷα ἐς θυσίαν ἀγόμενος, πεποίηται δὲ καθήμενος Ἐπιμενίδης Κνώσιος, ὃν ἐλθόντα ἐς ἀγρὸν κοιμᾶσθαι λέγουσιν ἐτελθόντα ἐς σπήλαιον· ὁ δὲ ὕπνος οὐ πρότερον ἀνῆκεν αὐτὸν πρὶν ἢ οἱ τεσσαρακοστὸν ἔτος γενέσθαι καθεύδοντι καὶ ὕστερον ἔπη τε ἐποίησε καὶ πόλεις ἐκάρθηεν ἄλλας τε καὶ τὴν Ἀθηναίων. Θάλης δὲ ὁ Λακεδαιμονίους τὴν νόσον παύσας οὔτε ἄλλως προσήκων οὔτε πόλεως ἦν Ἐπιμενίδῃ τῆς αὐτῆς· ἀλλ' ὁ μὲν Κνώσιος, Θάλητα δὲ εἰνάει φησι Γορτύνιον Πολύμναστος Κολοφώνιος ἔπη Λακεδαιμονίους ἐς αὐτὸν ποιήσας.

5. Ἔτι δὲ ἀπωτέρω ναὸς Εὐκλείας, ἀνάθημα καὶ τοῦτο ἀπὸ Μήδων, οἷ τῆς χώρας Μαραθῶνι ἔσχον. Φρονῆσαι δὲ Ἀθηναίους ἐπὶ τῇ νίκῃ ταύτῃ μάλιστα εἰκάξω· καὶ γὰρ καὶ Αἰσχύλος, ὥς οἱ τοῦ βίου προσεδόκατο ἡ τελευταίη, τῶν μὲν ἄλλων ἐμνημόνευσε οὐδενός, δόξης ἐς τοσοῦτον ἦκων ἐπὶ ποιήσει καὶ πρὸ Ἀρτεμισίου καὶ ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχήσας· ὁ δὲ τό τε ὄνομα πατρόθεν καὶ τὴν πόλιν ἔγραψε καὶ ὥς τῆς ἀνδρείας μάρτυρας ἔχει τὸ Μαραθῶνι ἄλλος καὶ Μήδων τοὺς ἐς αὐτὸ ἀποδάντας.

6, 1—4. Ἐπεὶ δὲ τὸν Κεραιεῖκόν καὶ στοᾶν τὴν καλουμένην βασιλείον ναὸς ἔστιν Ἡραίου. Καὶ ὅτι μὲν ἄγαλμά οἱ παρέστηκεν Ἀθηναῖς, οὐδὲν θαῦμα ἐποιούμην τὸν ἐπὶ Ἐριχθονίῳ ἐπιστάμενος λόγον.

ΚΕΦ. 15.

1. Ἰοῦσι δὲ πρὸς τὴν στοᾶν, ἣν Ποικίλην ὀνομάζουσιν ἀπὸ τῶν γραφῶν, ἔστιν Ἑρμῆς χαλκοῦς καλούμενος Ἀγο-

ραῖος καὶ πόλη πλησίον· ἔπειτα δὲ οἱ τρόπαιον Ἀθηναίων ἵππομαχίᾳ κρατησάντων Πλεισταρχον· ὃς τῆς ἵππου Κασσάνδρου καὶ τοῦ ξενικοῦ τὴν ἀρχὴν ἀδελφὸς ὢν ἐπετέτραπτο. Αὕτη δὲ ἡ στοὰ πρῶτα μὲν Ἀθηναίους ἔχει ταταγμένους ἐν Οἰνότης Ἀργείας ἐναντὶ Λακεδαιμονίων· γέγραπται δὲ οὐκ ἐς ἀκμὴν ἀγῶνος οὐδὲ τολμημάτων ἐς ἐπίδειξιν τὸ ἔργον ἤδη προήκον, ἀλλὰ ἀρχομένη· τε ἡ μάχη καὶ ἐς χεῖρας συνιόντες.

2. Ἐν δὲ τῷ μέσῳ τῶν τοίχων Ἀθηναῖοι καὶ Θησεὺς Ἀμαζόσι μάχονται. Μόλαις δὲ ἄρα ταῖς γυναῖξιν οὐκ ἀφήρει τὰ πταίσματα τὸ ἐς τοὺς κινδύνους ἀφειδές, εἴ γε Θεμισκύρας τε ἀλούσης ὑπὸ Ἡρακλέους καὶ ὑπερὸν φθαρσίσης σφίσι τῆς στρατιᾶς, ἣν ἐπ' Ἀθήνας ἔστειλαν, ὅμως ἐς Τροίαν ἦλθον Ἀθηναῖοις τε αὐτοῖς μαχοῦμεναι καὶ τοῖς πᾶσιν Ἑλλήσιν. Ἐπὶ δὲ ταῖς Ἀμαζόσιν Ἑλληνές εἰσιν ἡγχεῖσσι· Ἰλίων καὶ οἱ βασιλεῖς ἡ/ρωισμένοι διὰ τὸ Αἴαντος ἐς Κασσάνδραν τέλμημα· καὶ αὐτὸν ἡ γραφὴ τὸν Αἴαντα ἔχει καὶ γυναῖκας τῶν αἰχμαλώτων ἄλλας τε καὶ Κασσάνδραν.

3. Τελευταῖον δὲ τῆς γραφῆς εἰσιν οἱ μαχεσάμενοι Μαραθῶνι. Βοιωτῶν δὲ οἱ Πλάταιαν ἔχοντες καὶ ὅσον ἦν Ἀττικὸν ἴασι· ἐς χεῖρας τοῖς θαρδάρσι. Καὶ ταύτῃ μὲν ἔστιν ἴσα παρ' ἀμφοτέρων ἐς τὸ ἔργον· τὸ δὲ ἔσω τῆς μάχης φεύγοντές εἰσιν οἱ βάρβαροι καὶ ἐς τὸ ἔλος ὠθοῦντες ἀλλήλους, ἔσχατοι δὲ τῆς γραφῆς νῆες τε αἱ Φοίνισσαι καὶ τῶν θαρδάρων τοὺς ἐσπίπτοντας ἐς ταύτας φονεύοντες οἱ Ἑλληνες. Ἐνταῦθα καὶ Μαραθῶν γεγραμμένος ἔστιν ἥρως, ἀπ' οὗ τὸ πεδῖον ὠνόμασται, καὶ Θησεὺς ἀνιόντι ἐκ γῆς εἰκασμένος Ἀθηναῖα τε καὶ Ἡρακλῆς Μαραθωνίοις γάρ, ὡς αὐτοὶ λέγουσιν, Ἡρακλῆς ἐνομήσθη θεὸς πρῶτος. Τῶν μαχομένων δὲ ὅηλοι μάλιστα εἰσιν ἐν τῇ γραφῇ Καλλιμάχος

τε, δὲ Ἀθηναίοις πολεμαρχεῖν ἤρητο, καὶ Μιλτιάδης τῶν στρατηγούντων, ἤρως τε Ἐχετλος καλούμενος, οὗ καὶ ὕστερον ποιήσομαι μνήμην.

4. Ἐνταῦθα ἀσπίδες κεῖνται χαλκαῖ, καὶ ταῖς μὲν ἐστὶν ἐπίγραμμα ἀπὸ Σκιωναίων καὶ τῶν ἐπικούρων εἶναι, τὰς δὲ ἐπαληθιμμένας πίσσῃ, μὴ σφᾶς ὅτε χρόνος λυμῆνεται καὶ ὁ ἰός, Λακεδαιμονίων εἶναι λέγεται τῶν ἀλόντων ἐν τῇ Σφακτηρίᾳ νήσῳ.

ΚΕΦ. 17.

1. Ἀθηναίοις δὲ ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ ἄλλα ἐστὶν οὐκ ἐς ἅπαντας ἐπίσημα καὶ Ἐλέου βωμός, ᾧ μάλιστα θεῶν ἐς ἀνθρώπινον βίον καὶ μεταβολὰς πραγμάτων ὄντι ὠφελίμῳ μόνοι τιμὰς Ἑλλήνων νέμουσιν Ἀθηναῖοι. Τούτοις δὲ οὐ τὰ ἐς φιλανθρωπίαν μόνον καθέστηκεν, ἀλλὰ καὶ θεοὺς εὐσεβοῦσιν ἄλλων πλέον, καὶ γὰρ Αἰδοῦς σφίσι βωμός ἐστι καὶ Φήμης καὶ Ὀρμῆς· δηλὰ τε ἐναργῶς, ὅσοις πλέον τι ἐτέρων εὐσεβεῖας μέτεστιν, ἴσον σφίσι παρὸν τύχης χρηστῆς.

2. Ἐν δὲ τῇ γυμνασίῳ τῆς ἀγορᾶς ἀπέχοντι οὐ πολὺ, Πτολεμαίου δὲ ἀπὸ τοῦ κατὰσκευασμένου καλουμένου, λίθου τέ εἰσιν Ἑρμαῖ θεᾶς ἄξιοι καὶ εἰκὼν Πτολεμαίου χαλκῇ· καὶ ὁ τε Αἰβης Ἰόβας ἐνταῦθα κεῖται καὶ Χρύσιππος ὁ Σολεὺς.

Πρὸς δὲ τῇ γυμνασίῳ Θησέως ἐστὶν ἱερόν· γραφαὶ δὲ εἰσι πρὸς Ἀμαζόνας Ἀθηναῖοι μαχόμενοι. Πεποιήται δὲ σφισιν ὁ πόλεμος οὗτος καὶ τῇ Ἀθηνᾷ ἐπὶ τῇ ἀσπίδι καὶ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἐπὶ τῷ βᾶθρῳ. Γέγραπται δὲ ἐν τῇ τοῦ Θησέως ἱερῇ καὶ ἡ Κενταύρων καὶ Λαπιθῶν μάχῃ· Θησεὺς μὲν οὖν ἀπεκτονῶς ἐστὶν ἤδη Κένταυρον, τοῖς δὲ ἄλλοις ἐξ ἴσου καθέστηκεν ἔτι ἡ μάχη.

3, 1—3. Τοῦ δὲ τρίτου τῶν τοίχων ἡ γραφὴ μὴ πυθόμενοις ἀλέγουσιν οὐ σαφὴς ἐστὶ, τὰ μὲν που διὰ τὸν χρόνον, τὰ δὲ Μίκων οὐ τὸν πάντα ἔγραψε λόγον.

6, 11. Ὁ μὲν δὲ Θησέως σηκὸς Ἀθηναίοις ἐγένετο ὕστερον ἢ Μῆδοι Μαραθῶνι ἔσχον, Κίμωνος τοῦ Μιλτιάδου Σκυρίου ποιήσαντος ἀναστάτους—δίκην δὲ τοῦ Θησέως θανάτου—καὶ τὰ ὁσὰ κομίσαντος ἐς Ἀθήνας.

ΚΕΦ. 18

1. Τὸ δὲ ἱερὸν τῶν Δισκούρων ἐστὶν ἀρχαῖον, αὐτοὶ τε ἐστῶτες καὶ οἱ παῖδες καθήμενοί σφισιν ἐφ' ἵππων. Ἐνταῦθα Πολύγωνος μὲν ἔχοντα ἐς αὐτοὺς ἔγραψε γάμον τῶν θυγατέρων τῶν Λευκίππου, Μίκων δὲ τοὺς μετὰ Ἰάσονος ἐς Κόλχους πλεύσαντας· καὶ οἱ τῆς γραφῆς ἡ σπουδὴ μάλιστα ἐς Ἀκαστον καὶ τοὺς ἵππους ἔχει τοὺς Ἀκάστου.

2. Ἐπεὶ δὲ τῶν Δισκούρων τὸ ἱερὸν Ἀγλαύρου τέμενός ἐστιν. Ἀγρούλῳ δὲ καὶ ταῖς ἀδελφαῖς Ἑρσῃ καὶ Πανδρόσῳ δοῦναί φασιν Ἀθηναῖν Ἐριχθόνιον καταθεῖσαν ἐς κιβωτὸν, ἀπειποῦσαν ἐς τὴν παρακαταθήκην μὴ πολυπραγμονεῖν. Πάνδροσος μὲν δὲ λέγουσι παῖθασθαι, τὰς δὲ δύο—ἀνοῖξαι γὰρ σφᾶς τὴν κιβωτὸν—μαίνεσθαι τε, ὥς εἶδον τὸν Ἐριχθόνιον, καὶ κατὰ τῆς ἀκροπόλεως, ἔνθα ἦν μάλιστα ἀπότομον, αὐτὰς ῥῖψαι. Κατὰ τοῦτο ἐπαναδάντες Μῆδοι κατεφόνευσαν Ἀθηναίων τοὺς πλεόν τι ἐς τὸν χρησμόν ἢ Θεμιστοκλῆς εἰδέναι νομίζοντας καὶ τὴν ἀκρόπολιν ξύλοις καὶ σταυροῖς ἀποτειχίσαντας.

3. Πλησίον δὲ Πρυτανεῖόν ἐστιν, ἐν ᾧ νόμοι τε οἱ Σόλωνός εἰσι γεγραμμένοι καὶ θεῶν Εἰρήνης ἀγάλματα καίται καὶ Ἑστίας, ἀνδριάντες δὲ ἄλλοι τε καὶ Αὐτόλυκος ὁ

παγκρατιαστής· τὰς γὰρ Μιλτιάδου καὶ Θεμιστοκλέους εἰκόνας ἐς Ῥωμαίων τε ἀνδρά καὶ Θράκα μετέγραψαν.

4, 1—3. Ἐντεῦθεν ἰοῦσιν ἐς τὰ κάτω τῆς πόλεως Σαράπιδός ἐστιν ἱερὸν, ὃν Ἀθηναῖοι παρὰ Πτολεμαίου θεὸν ἐσηγάγοντο.

5, 1—5. Πλησίον δὲ φιλοδόμητο ναὸς Εἰλειθυίας, ἣν ἔλθοῦσαν ἐξ Ὑπερβορέων ἐς Δῆλον γενέσθαι βοηθὸν ταῖς Λητοῦς ὠδίσι, τοὺς δὲ ἄλλους παρ' αὐτῶν φασὶ τῆς Εἰλειθυίας μαθεῖν τὸ ὄνομα· καὶ θύουσί τε Εἰλειθυίᾳ Δῆλιοι καὶ ὕμνον ᾄδουσιν Ὡλήηνος.

6. Πρὶν δὲ ἐς τὸ ἱερὸν ἵέναι τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου— Ἀδριανὸς ὁ Ῥωμαίων βασιλεὺς τὸν τε ναὸν ἀνέθηκε καὶ τὸ ἄγαλμα θεᾶς ἄξιον, οὗ μεγέθει μὲν, ὅτι μὴ Ῥοδίοις καὶ Ῥωμαίοις εἰσὶν οἱ κολοσσοί, τὰ δὲ λοιπὰ ἀγάλματα ὁμοίως ἀπολείπεται, πεποιήται· δὲ ἕκ τε ἐλέφαντος καὶ χρυσοῦ καὶ ἔχει τέχνης εὖ πρὸς τὸ μέγεθος ὁρῶσιν—, ἐνταῦθα εἰκόνας Ἀδριανοῦ δύο μὲν εἰσι θαλάσσιου λίθου δύο δὲ Αἰγυπτίου· χαλκαὶ δὲ ἐστᾶσι πρὸ τῶν κίωνων ἃς Ἀθηναῖοι καλοῦσιν ἀποίκους πόλεις. Ὁ μὲν δὲ πᾶς περιβόλος σταδίων μάλιστα τεσσάρων ἐστίν, ἀνδριάντων δὲ πλήρης· ἀπὸ γὰρ πόλεως ἐκάστης εἰκὼν Ἀδριανοῦ θασιλέως ἀνάκειται καὶ σφᾶς ὑπερεβάλλοντο Ἀθηναῖοι τὸν κολοσσὸν ἀναθέντες ὅπισθεν τοῦ ναοῦ θεᾶς ἄξιον.

7. Ἔστι δὲ ἀρχαῖα ἐν τῇ περιβόλῃ Ζεὺς χαλκοῦς καὶ ναὸς Κρόνου καὶ Ῥέας καὶ τέμενος Γῆς ἐπὶ κλήσιν Ὀλυμπίας. Ἐνταῦθα ὅσον ἐς πῆχυν τὸ ἔδαφος διέστηκε, καὶ λέγουσι μετὰ τὴν ἐπομβρίαν τὴν ἐπὶ Δευκαλίωνος συμβᾶσαν ὑπορρυῆναι ταύτῃ τὸ ὕδωρ, ἐσβάλλουσί τε ἐς αὐτὸ ἀνὰ πᾶν ἔτος ἄλφιστα πυρῶν μέλιτι μᾶξαντες.

8. Κεῖται δὲ ἐπὶ κίονος Ἰσοκράτους ἀνδριάς, ὃς ἐς μνήμην τρία ὑπελίπετο, ἐπιπονώτατον μὲν ὅτι οἱ βιώ-

σαντι ἔτη δυοῖν δέοντα ἑκατὸν οὐποτε κατελύθη μαθη-
 τὰς ἔχειν, σωφρονέστατον δὲ ὅτι πολιτείας ἀπεχόμενος διέ-
 μινε κατὰ τὰ κοινὰ οὐ πολυπραγμονῶν, ἐλευθερώτα-
 τον δὲ ὅτι πρὸς τὴν ἀγγελίαν τῆς ἐν Χαιρωνείᾳ μάχης
 ἀλγύσας ἐτελεύτησεν ἐθελοντής. Κεῖνται δὲ καὶ λίθου Φρυ-
 γίου Πέρσαι χαλκοῦν τρίποδα ἀνέχοντες, θεᾶς ἄξιοι καὶ
 αὐτοὶ καὶ ὁ τρίπους. Τοῦ δὲ Ὀλυμπίου Διὸς Δευκαλίωνα
 οἰκοδομήσαι λέγουσι τὸ ἀρχαῖον ἱερὸν, σημεῖον ἀποφαί-
 νοντες ὡς Δευκαλίων Ἀθήνησιν ἦκῃσε τάφον τοῦ ναοῦ τοῦ
 νῦν οὐ πολὺ ἀφεστηκότα.

9. Ἀδριανὸς δὲ κατεσκευάσατο μὲν καὶ ἄλλα Ἀθηναί-
 οισ, ναὸν Ἦρας καὶ Διὸς Πανελληνίου καὶ θεοῖς τοῖς πᾶ-
 σιν ἱερὸν κοινόν, τὰ δὲ ἐπιφανέστατα ἑκατὸν εἰσι κίονες
 Φρυγίου λίθου· πεποίηνται δὲ καὶ ταῖς στοαῖς κατὰ τὰ αὐτὰ
 οἱ τοῖχοι. Καὶ οἰκήματα ἐνταῦθα ἔστιν ὀρόφῳ τε ἐπιχρῦσῳ
 καὶ ἀλαβάστρῳ λίθῳ, πρὸς δὲ ἀγάλμασι κεκοσμημένα καὶ
 γραφαῖς· κατάκειται δὲ ἐς αὐτὰ βιβλία. Καὶ γυμνάσιόν ἐστιν
 ἐπώνυμον Ἀδριανοῦ· κίονες δὲ καὶ ἐνταῦθα ἑκατὸν λιθοτο-
 μίας τῆς Αἰγύων.

ΚΕΦ. 19.

1, 1—3. Μετὰ δὲ τὸν ναὸν τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπί-
 ου πλησίον ἀγάλμα ἔστιν Ἀπόλλωνος Πυθίου· ἔστι δὲ
 καὶ ἄλλο ἱερὸν Ἀπόλλωνος ἐπὶ κλησὶν Δελφινίου.

2. Ἐς δὲ τὸ χωρίον, ὃ Κήπους ὀνομάζουσι, καὶ τῆς
 Ἀφροδίτης τὸν ναὸν οὐδεὶς λεγόμενός σφισὶν ἔστι λόγος·
 οὐ μὴν οὐδὲ ἐς τὴν Ἀφροδίτην, ἥ τοῦ ναοῦ πλησίον
 ἔστηκε. Ταύτης γὰρ σχῆμα μὲν τετράγωνον κατὰ ταῦτα
 καὶ τοῖς Ἑρμαῖς, τὸ δὲ ἐπίγραμμα σημαίνει τὴν Οὐρανίαν
 Ἀφροδίτην τῶν καλουμένων Μοιρῶν εἶναι πρεσβυ-
 τάτην. Τὸ δὲ ἀγάλμα τῆς Ἀφροδίτης τῆς ἐν Κή-
Κ. Α. ΡΩΜΑΙΟΥ Ἐκδ. Γ' Ἐκλ. ἐκ τῶν Ἀιτικῶν τοῦ Παυσανίου 2

ποις ἔργον ἐστὶν Ἀλκαμένους καὶ τῶν Ἀθήνησιν ἐν ὀλίγοις θέας ἄξιον.

3. Ἔστι δὲ Ἡρακλέους ἱερὸν καλούμενον Κυνόσαργες. καὶ τὰ μὲν ἐς τὴν κῦνα εἰδέναι τὴν λευκὴν ἐπιλεξαμένοις ἔστι τὸν χρησμόν, θωμοὶ δὲ εἰσιν Ἡρακλέους τε καὶ Ἡδῆς, ἣν Διὸς παῖδα οὖσαν συνοικεῖν Ἡρακλεῖ νομίζουσιν. Ἀλκμήνης τε θωμὸς καὶ Ἰολάου πεποιήγεται, ὃς τὰ πολλὰ Ἡρακλεῖ συναπόνγησε τῶν ἔργων. Λύκειον δὲ ἀπὸ Λύκου τοῦ Πανδίωνος ἔχει τὸ ὄνομα, Ἀπόλλωνος δὲ ἱερὸν ἐξ ἀρχῆς τε εὐθὺς καὶ καθ' ἡμᾶς ἐνομίζετο, Λύκειός τε ὁ θεὸς ἐνταῦθα ὠνομάσθη πρῶτον· λέγεται δὲ ὅτι καὶ Τερμίλαις, ἐς οὓς ἦλθεν ὁ Λύκος φεύγων Αἰγέα, καὶ τούτοις αἰτίος ἔστι Λυκίους ἀπ' αὐτοῦ καλεῖσθαι.

5. Ποταμοὶ δὲ Ἀθηναίοις ῥέουσιν Ἰλισὸς τε καὶ Ἡριδανῷ τῷ Κελτικῷ κατὰ τὰ αὐτὰ ὄνομα ἔχων, ἐκδιδοὺς ἐς τὸν Ἰλισόν. Ὁ δὲ Ἰλισὸς ἐστὶν οὗτος, ἐνθα παίζουσιν Ὀρειθυῖαν ὑπὸ ἀνέμου Βορέου φατὶν ἀρπασθῆναι· καὶ συνοικεῖν Ὀρειθυίᾳ Βορέαν καὶ σφίσι διὰ τὸ κῆδος ἀμύναντα τῶν τριήρων τῶν βαρβαρικῶν ἀπολέσαι τὰς πολλὰς. Ἐθέλουσι δὲ Ἀθηναῖοι καὶ ἄλλων θεῶν ἱερὸν εἶναι τὸν Ἰλισόν, καὶ Μουσῶν θωμὸς ἐπ' αὐτῇ ἐστὶν Ἰλισιάδων· δείκνυται δὲ καὶ ἐνθα Πελοποννήσιοι Κόρδον τὸν Μελάνθου βασιλεύοντα Ἀθηναίων κτείνουσι.

6. Διαβᾶσι δὲ τὸν Ἰλισὸν χωρίον Ἀγραι καλούμενον καὶ ναὸς Ἀγροτέρας ἐστὶν Ἀρτέμιδος· ἐνταῦθα Ἀρτεμιν πρῶτον θηρεῦσαι λέγουσιν ἐλθοῦσαν ἐκ Δήλου, καὶ τὸ ἄγαλμα διὰ τοῦτο ἔχει τόξον. Τὸ δὲ ἀκούσασαι μὲν οὐχ ὁμοίως ἐπαγωγόν, θαῦμα δ' ἰδοῦσι, στάδιόν ἐστι λευκοῦ λίθου. Μέγεθος δὲ αὐτοῦ τῇδε ἂν τις μάλιστα τεκμηρίοιτο ἀνωθεν ὄρος ὑπὲρ τὸν Ἰλισὸν ἀρχόμενον ἐκ μηχανιστοῦς καθήκει τοῦ ποταμοῦ πρὸς τὴν ὄχθην εὐθύ τε

καὶ διπλοῦν. Τοῦτο ἀνὴρ Ἀθηναῖος Ἡρόδης ὠκοδόμησε, καὶ οἱ τὸ πολὺ τῆς λιθοτομίας τῆς Πενταλῆριν ἐς τὴν οἰκοδομὴν ἀνηλώθη.

ΚΕΦ. 20.

1. Ἔστι δὲ ὁδὸς ἀπὸ τοῦ Πρυτανείου καλουμένη Τρίποδες ἀφ' οὗ καλοῦσι τὸ χωρίον, ναοὶ ὅσον ἐς τοῦτο μεγάλαι, καὶ σφίσιν ἐφαστήκασι τρίποδες χαλκοί, μνήμης δὲ ἄξια μάλιστα περιέχουσιν εἰργασμένα. Σάτυρος γὰρ ἔστιν ἐφ' ᾧ Π ρ α ξ ι τ έ λ η ν λέγεται φρονῆσαι μέγα· καί ποτε Φρύνης αἰτούσης, ὅτι οἱ κάλλιστον εἶη τῶν ἔργων, ὁμολογεῖν μὲν φασιν οἷα ἐραστὴν διδόναι, κατεπιεῖν δ' οὐκ ἐθέλειν ὅτι κάλλιστον αὐτῷ οἱ φαίνοιτο. Ἐσθραμῶν οὖν οἰκέτης Φρύνης ἐφασκεν οὔχεσθαι. Πραξιτέλει τὸ πολὺ τῶν ἔργων πυρὸς ἐσπεσόντος εἰς τὸ οἶκημα, οὐ μὲν οὖν πάντα γε ἀφανισθῆναι· Πραξιτέλης δὲ αὐτίκα ἔθει διὰ θυρῶν ἔξω καὶ οἱ καμόντι οὐδὲν ἐφασκεν εἶναι πλεόν, εἰ δὴ καὶ τὸν Σάτυρον ἢ φλόξ καὶ τὸν ἔρωτα ἐπέλαβε. Φρύνη δὲ μένειν θαρροῦντα ἐκέλευε· παθεῖν γὰρ ἀνιαρὸν οὐδέν, τέχνη δὲ ἀλόντα ὁμολογεῖν τὰ κάλλιστα ὧν ἐποίησε. Φρύνη μὲν οὕτω τὸν Ἐρωτα αἰρεῖται· Διονύσῳ δὲ ἐν τῷ ναῷ τῷ πλησίον Σάτυρός ἐστι παῖς καὶ δίδωσιν ἔκπωμα· Ἐρωτα δὲ ἐστηκότα ὁμοῦ καὶ Διόνυσον Θ υ μ έ λ ο ς ἐποίησε.

2. Τοῦ Διονύσου δὲ ἐστι πρὸς τῇ θεάτρῳ τὸ ἀρχαιότατον ἱερόν· δύο δὲ εἰσιν ἐντὸς τοῦ περιδόλου ναοὶ καὶ Διόνυσοι, ὅτε Ἐλευθερεὺς καὶ ὃν Ἀλκαμένης ἐποίησεν ἐλέφαντος καὶ χρυσοῦ. Γραφαὶ δὲ αὐτόθι· Διόνυσός ἐστιν ἀνάγων Ἡφαιστον ἐς οὐρανόν· λέγεται δὲ καὶ τάδε ὑπὸ Ἑλλήνων, ὥς Ἡρα ῥύψαι γενόμενον Ἡφαιστον, ὁ δὲ οἱ μνησικακῶν πέμψαι δῶρον χρυσοῦν θρόνον ἀφανεῖς δε-

σμούς ἔχοντα, καὶ τὴν μὲν ἐπεὶ τε ἐκαθέζετο δεδέσθαι, θεῶν δὲ τῶν μὲν ἄλλων οὐδενὶ τὸν Ἥφαιστον ἐθέλειν πείθεσθαι, Διόνυσος δὲ—μάλιστα γὰρ ἐς τοῦτον πιστὰ ἦν Ἥφαιστῳ—μεθύσας αὐτὸν ἐς οὐρανὸν ἤγαγε· ταῦτά τε δὴ γεγραμμένα εἰσὶ καὶ Πενθεὺς καὶ Λυκούργος ὧν ἐς Διόνυσον ὕβρισαν διδόντες δίκας, Ἀριάδνη δὲ καθεύδουσα καὶ Θησεὺς ἀναγόμενος καὶ Διόνυσος ἦκων ἐς τῆς Ἀριάδνης τὴν ἀρπαγὴν.

3, 1—5. Ἔστι δὲ πλησίον τοῦ τε ἱεροῦ τοῦ Διονύσου καὶ τοῦ θεάτρου κατασκευάσμα, ποιηθῆναι δὲ τῆς σκηνῆς αὐτὸ ἐς μίμησιν τῆς Εὐέρξου λέγεται· ἐποιήθη δὲ καὶ δεῦτερον, τὸ γὰρ ἀρχαῖον στρατηγὸς Ῥωμαίων ἐνέπρησε Σύλλας Ἀθήνας ἐλὼν.

Κεφ. 21.

1. Εἰσὶ δὲ Ἀθηναίους εἰκόνες ἐν τῷ θεάτρῳ καὶ τραγωδίας καὶ κωμῳδίας ποιητῶν, αἱ πολλαὶ τῶν ἀφανεστέρων· ὅτι μὴ γὰρ Μένανδρος, οὐδεὶς ἦν ποιητὴς κωμῳδίας τῶν ἐς δόξαν ἤκόντων. Τραγωδίας δὲ κείνται τῶν φανερῶν Εὐριπίδης καὶ Σοφοκλῆς. Λέγεται δὲ Σοφοκλέους τελευτήσαντος ἐσθαλεῖν ἐς τὴν Ἀττικὴν Λακεδαιμονίους, καὶ σφῶν τὸν ἡγούμενον ἰδεῖν ἐπιστάντα οἱ Διόνυσον κελεύειν τιμαῖς, ὅσαι καθεστήκασιν ἐπὶ τοῖς τεθνεώσι, τὴν Σειρῆνα τὴν νέαν τιμᾶν καὶ οἱ τὸ ὄναρ ἐς Σοφοκλέα καὶ τὴν Σοφοκλέους ποίησιν ἐφαίνετο ἔχειν, εἰώθασι δὲ καὶ νῦν εἰς ποιημάτων καὶ λόγων τὸ ἐπαγωγὸν Σειρῆνι εἰκάζειν.

3. Ἐπὶ δὲ τοῦ Νοτίου καλουμένου τείχους, ὃ τῆς ἀκροπόλεως ἐς τὸ θέατρον ἐστὶ τετραμμένον, ἐπὶ τούτου Μεδούσης τῆς Γοργόνης ἐπίχρυσος ἀνάκειται κεφαλὴ, καὶ περὶ αὐτὴν αἰγὶς πεποῖηται. Ἐν δὲ τῇ κορυφῇ τοῦ θεάτρου σπήλαιόν ἐστιν ἐν ταῖς πέτραις ὑπὸ τὴν ἀκρόπολιν

τρίπους δὲ ἔπεισι καὶ τούτῳ· Ἀπόλλων δὲ ἐν αὐτῷ καὶ Ἀρτεμις τοὺς παῖδας εἰσιν ἀναιροῦντες τοὺς Νιόβης. Ταύτην τὴν Νιόβην καὶ αὐτὸς εἶδον ἀνελθὼν ἐς τὸν Σίπυλον τὸ ὄρος· ἡ δὲ πλησίον μὲν πέτρα καὶ κρημνὸς ἐστὶν οὐδὲν παρόντι σχῆμα παρεχόμενος γυναικὸς οὔτε ἄλλως οὔτε πενθούσης· εἰ δέ γε πορρωτέρω γέναιοι, δεδακρυμένῃν δόξεις ὄραν καὶ κατηφῇ γυναῖκα.

4. Ἰόντων δὲ Ἀθήνησιν ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀπὸ τοῦ θεάτρου τέθαιπται· κάλως· τοῦτον τὸν Κάλων ἀδελφῆς παῖδα ὄντα καὶ τῆς τέχνης μαθητὴν φονεύσας Δαίδαλος ἐς Κρήτην ἔφυγε, χρόνῳ δὲ ὕστερον ἐς Σικελίαν ἐκδιδράσκει παρὰ Κώκαλον. Τοῦ δὲ Ἀσκληπιοῦ τὸ ἱερὸν ἐς τα τὰ ἀγάλματά ἐστιν ὁπότε τοῦ θεοῦ πεποιήται καὶ τῶν παίδων, καὶ ἐς τὰς γραφὰς θέας ἄξιον· ἐστὶ δὲ ἐν αὐτῷ κρήνη, παρ' ἣ λέγουσι Ποσειδῶνος παῖδα Ἀλιρρόθιον θυγατέρα Ἀρεως Ἀλκίππην αἰσχύναντα ἀποθανεῖν ὑπὸ Ἀρεως, καὶ δίκην ἐπὶ τούτῳ τῷ φόνῳ γενέσθαι πρῶτον.

ΚΕΦ. 22.

1, 1—3. Μετὰ δὲ τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ ταύτῃ πρὸς τὴν ἀκρόπολιν ἰοῦσι Θέμιδος ναὸς ἐστὶ. Κέχωστα· δὲ πρὸ αὐτοῦ μνημα Ἰππολύτῳ.

3. Ἀφροδίτην δὲ τὴν Πάνδημον, ἐπαί τε Ἀθηναίους Ἥρσεως ἐς μίαν ἤγαγεν ἀπὸ τῶν δῆμων πόλιν, αὐτὴν τε σέβεσθαι· καὶ Πειθῶ κατέστησε· τὰ μὲν δὴ παλαιὰ ἀγάλματα οὐκ ἦν ἐπ' ἐμοῦ, τὰ δὲ ἐπ' ἐμοῦ τεχνιτῶν ἦν οὐ τῶν ἀφανεστάτων. Ἔστι δὲ καὶ Γῆς Κουροτρόφου καὶ Δήμητρος ἱερὸν Χλόης· τὰ δὲ ἐς τὰς ἐπωνυμίας ἐστὶν αὐτῶν διδασχῆναι τοῖς ἱερεῦσιν ἐλθόντα ἐς λόγους.

4. Ἐς δὲ τὴν ἀκρόπολιν ἐστὶν ἔσοδος μία· ἑτέραν δὲ οὐ παρέχεται, πάντα ἀπότομος οὖσα καὶ τεῖχος ἔχουσα

ἐχυρόν. Τὰ δὲ προπύλαια λίθου λευκοῦ τὴν ὀροφὴν ἔχει καὶ κόσμῳ καὶ μεγέθει τῶν λίθων μέχρι γε καὶ ἐμοῦ προσείχε. Τὰς μὲν οὖν εἰκόνας τῶν ἱππέων οὐκ ἔχω σαφῶς εἰπεῖν, εἴτε οἱ παῖδές εἰσιν οἱ Ξενοφώντος εἴτε ἄλλως ἐς εὐπρέπειαν πεποιημένοι.

5. Τῶν δὲ προπυλαίων ἐν δεξιᾷ Νίκης ἐστὶν Ἀπτέρου ναός. Ἐνταῦθα ἡ θάλασσά ἐστι σύνοπτος, καὶ ταύτη ρίψας Αἰγέως ἑαυτόν, ὥς λέγουσιν, ἐτελεύτησεν. Ἀνήγεται μὲν γὰρ ἡ ναὺς μέλασιν ἱστίοις ἢ τοὺς παῖδας φέρουσα ἐς Κρήτην, Θησεὺς δὲ—ἔπλει γὰρ τόλμης τι ἔχων ἐς τὸν Μίνω καλούμενον ταῦρον—πρὸς τὸν πατέρα προσεῖπε χρῆσθαι τοῖς ἱστίοις λευκοῖς, ἣν ὀπίσω πλῆξῃ τοῦ ταύρου κρατήσας· τούτων λήθην ἔσχεν Ἀριάδνην ἀφηρημένες· ἐνταῦθα Αἰγέως ὥς εἶδεν ἱστίοις μέλασι τὴν ναὺν κομιζομένην, οἷα τὸν παῖδα τεθνάναι δοκῶν, ἀφείς αὐτὸν διαφθείρεται· καὶ οἱ παρὰ Ἀθηναίοις ἐστὶ καλούμενον ἡρῶος.

6. Ἔτσι δὲ ἐν ἀριστερᾷ τῶν προπυλαίων οἶκημα ἔχον γραφάς· ὁπόσαις δὲ μὴ καθέστηκεν ὁ χρόνος αἵτιος ἀφανέσιν εἶναι, Διομήδης ἦν καὶ Ὀδυσσεύς, ὁ μὲν ἐν Ἀθήνῃ τὸ Φιλοκτήτου τόξον, ὁ δὲ τὴν Ἀθηναίαν ἀφαιρούμενος ἐξ Ἰλίου. Ἐνταῦθα ἐν ταῖς γραφαῖς Ὀρέστης ἐστὶν Αἰγισθον φονεύων καὶ Πυλάδης τοὺς παῖδας τοὺς Ναυπλίου βοηθοὺς ἐλθόντας Αἰγίσθῳ· τοῦ δὲ Ἀχιλλέως τάφου πλησίον μέλλουσα ἐστὶ σφάζεσθαι Πολυξένη. Ὀμήρῳ δὲ εὖ μὲν παρείθη τόδε τὸ ὥμῳ οὕτως ἔργον· εὖ δέ μοι φαίνεται ποιῆσαι Σκύρον ὑπὸ Ἀχιλλέως ἀλοῦσαν, οὐδὲν ὁμοίως καὶ ὅσοι λέγουσιν ὁμοῦ ταῖς παρθένους Ἀχιλλέα ἔχειν ἐν Σκύρῳ δίκαιταν, ἃ δὴ καὶ Πολύγνωτος ἔγραψεν. Ἐγράψε δὲ καὶ πρὸς τῷ ποταμῷ ταῖς ὁμοῦ Ναυσικᾶ

πλυνούσαις ἐφιστάμενον Ὀδυσσεά κατὰ τὰ αὐτὰ καθὰ δὴ καὶ Ὅμηρος ἐποίησε.

8. Κατὰ δὲ τὴν ἔσοδον αὐτὴν ἤδη τὴν ἐς ἀκρόπολιν Ἑρμῆν ὃν Προπύλαιον ὀνομάζουσι καὶ Χάριτας Σωκράτην ποιῆσαι τὸν Σωφρονίσκου λέγουσιν, ᾧ σοφῷ γενέσθαι μάλιστα ἀνθρώπων ἐστὶν ἢ Πυθία μάρτυς, ὃ μὴδὲ Ἀνάχαρσιν ἐθέλοντα ὅμως καὶ δι' αὐτὸ ἐς Δελφοὺς ἀφικόμενον προσεῖπεν.

Κεφ. 23.

3, 1—2. Πλησίον δέ ἐστι Διτρέφους χαλκοὺς ἀνδριάς διστοῖς ἐεβλημένος.

4, 9. Τοῦ δὲ Διτρέφους πλησίον—τὰς γὰρ εἰκόνας τὰς ἀφανεστέρας γράφειν οὐκ ἐθέλω—θεῶν ἀγάλματά ἐστιν Ὑγείας τε, ἣν Ἀσκληπιοῦ παῖδα εἶναι λέγουσι, καὶ Ἀθηνᾶς ἐπὶ κλησὶν καὶ ταύτης Ὑγείας.

7, 4—8. Καὶ Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἐστὶ Βραυρωνίας, Πραξιτέλους μὲν τέχνη τὸ ἄγαλμα, τῇ θεῇ δὲ ἐστὶν ἀπὸ Βραυρωνος δήμου τὸ ὄνομα· καὶ τὸ ἀρχαῖον ξόανόν ἐστιν, ἐν Βραυρωνί, Ἀρτεμις, ὡς λέγουσιν, ἢ Ταυρικὴ.

Κεφ. 24.

3, 10—13. Ἔστι δὲ καὶ Γῆς ἄγαλμα ἐκτενουσῆς ὕσας οἱ τὸν Δία, εἴτε αὐτοῖς ὄμβρου δεῖσαν Ἀθηναίους εἴτε καὶ τοῖς πᾶσιν Ἑλλήσιν συμβᾶς αὐχμός. Ἐνταῦθα καὶ Τιμόθεος ὁ Κόνωνος καὶ αὐτὸς κεῖται Κόνων.

5. Ἐς δὲ τὸν ναὸν ὃν Παρθενῶνα ὀνομάζουσιν, ἐς τοῦτον εἰσιῶσιν ὅποσα ἐν τοῖς κηλουμένοις αἰετοῖς κεῖται, πάντα ἐς τῆς Ἀθηνᾶς ἔχει γένεσιν, τὰ δὲ ὀπισθεν ἢ Ποσειδῶνος πρὸς Ἀθηναίαν ἐστὶν ἕρις ὑπὲρ τῆς γῆς· αὐτὸ δὲ ἐκ τε ἐλέφαντος τὸ ἄγαλμα καὶ χρυσοῦ πεποιήται. Μέσῳ

μὲν σὺν ἐπείκειται οἱ τῷ κράνει Σφιγγὸς εἰκὼν, ἃ δὲ ἐς τὴν Σφιγγὰ λέγεται, γράψω προσελθόντος ἐς τὰ Βοιωτῶτά μοι τοῦ λόγου, — καὶ ἑκάτερον δὲ τοῦ κράνους γρύπες εἰσιν ἐπειργασμένοι.

6. Τοὺτους τοὺς γρύπας ἐν τοῖς ἔπεσιν Ἀριστέας ὁ Προκοννήσιος μάχεσθαι παρὶ τοῦ χρυσοῦ φησιν Ἀριμασποῖς τοῖς ὑπὲρ Ἰσσηδόνων, τὸν δὲ χρυσόν, ὃν φυλάττουσιν οἱ γρύπες, ἀνέναι τὴν γῆν· εἶναι δὲ Ἀριμασποῖς μὲν ἄνδρας μονοφθάλμους πάντας ἐκ γενετῆς, γρύπας δὲ θηρία λέουσιν εἰκασιμένα, πτερὰ δὲ ἔχειν καὶ στόμα ἄετοῦ. Καὶ γρύπων μὲν περὶ τοσαῦτα εἰρήσθω.

7. Τὸ δὲ ἀγάλμα τῆς Ἀθηνᾶς ὀρθόν ἐστιν ἐν χιτῶνι ποδῆρει καὶ οἱ κατὰ τὸ στέρνον ἡ κεφαλὴ Μεδούτης ἐλέφαντός ἐστιν ἐμπεποιημένη καὶ Νίκην τε ὅσον τεσσάρων πηχῶν, ἐν δὲ τῇ χειρὶ δόρυ ἔχει, καὶ οἱ πρὸς τῆς ποσὶν ἁσπίς τε καί τε καὶ πλησίον τοῦ δόρατος δράκων ἐστίν· εἴη δ' ἂν Ἐρυχθόνιος οὗτος ὁ δράκων. Ἔστι δὲ τῷ βάθρῳ τοῦ ἀγάλματος ἐπειργασμένη Πανδώρας γένεσις. Πεποιήται δὲ Ἡσιόδῳ τε καὶ ἄλλοις ὥς ἡ Πανδώρα γένοιτο αὐτῇ γυνὴ πρώτη πρὶν δὲ ἢ γενέσθαι Πανδώραν οὐκ ἦν πῶ γυναικῶν γένος. Ἐνταῦθα εἰκόνα ἰδὼν οἶδα Ἀδριανοῦ βασιλέως μόνου, καὶ κατὰ τὴν ἔσοδον Ἰρικράτους ἀποδειξαμένου πολλὰ τε καὶ θαυμαστὰ ἔργα.

ΚΕΦ. 25

1, 1—8. Ἔστι δὲ ἐν τῇ Ἀθηναίων ἀκροπόλει καὶ Περικλῆς ὁ Ξανθίππου καὶ αὐτὸς Ξάνθιππος, ὃς ἐναυμάχησεν ἐπὶ Μυκάλῃ Μήδοις. Ἀλλ' ὁ μὲν Περικλέους ἀνδρὶς ἐτέρωθεν ἀνάκειται, τοῦ δὲ Ξανθίππου πλησίον ἔστηκεν Ἀνακρέων ὁ Τύριος, πρῶτος μετὰ Σαπφῶ τὴν Λεσβίαν τὰ πολλὰ ὧν ἔγραψεν ἐρωτικὰ ποιήσας· καὶ οἱ τὸ

σχῆμά ἐστιν οἷον ἄδοντος ἂν ἐν μέθῃ γένοιτο ἀνθρώπου.

2. Πρὸς δὲ τῷ τείχει τῷ Νοτίῳ Γιγάντων, οἱ περὶ Θράκην ποτὲ καὶ τὸν Ἰσθμὸν τῆς Παλλήνης ὤκησαν, τούτων τὸν λεγόμενον πόλεμον καὶ μάχην πρὸς Ἀμαζόνιας Ἀθηναίων καὶ τὸ Μαραθῶνι πρὸς Μήδους ἔργον καὶ Γαλατῶν τὴν ἐν Μυσίᾳ φθορὰν ἀνέβηκεν Ἀτταλος, ὅσον τε δύο πηλῶν ἑκαστον. Ἔστηκε δὲ καὶ Ὀλυμπιόδωρος, μεγέθει τε ὢν ἔπραξε λαθῶν δόξαν καὶ οὐχ ἥμισυ τῷ κειρῷ, φρόνημα ἐν ἀνθρώποις παρὰ τὸν χρόνον συνεχῶς ἐπτακίσει καὶ δι' αὐτὸ οὐδὲ ἐν χρηστῶν οὐδὲ ἐς τὰ μέλλοντα ἐλπίζουσι.

7, 6—13. Δημητρίῳ δὲ τῷ Ἀντιγόνου διαφορὰ μὲν ἦν ἐς τὸν δῆμον ἤδη τῶν Ἀθηναίων, καθεῖλε δὲ ἅμῃ καὶ τὴν Λαχάρου τυραννίδα· ἀλιτισκόμενου δὲ τοῦ τεύχους ἐκδιδράσκει Λαχάρης ἐς Βοιωτούς, ἅτε δὲ ἀσπίδας ἐξ ἀκροπόλεως καθελὼν χρυσᾶς καὶ αὐτὸ τῆς Ἀθηνᾶς τὸ ἄγαλμα τὸ περιαιρετὸν ἀποδύσας κόσμον ὑποπτεύατο εὐπορεῖν μεγάλως χρημάτων.

8. Λαχάρην μὲν οὖν τούτων ἕνεκα κτείνουσιν ἄνδρες Κορωναῖοι· Δημήτριος δὲ ὁ Ἀντιγόνου τυράννων ἐλευθερώσας Ἀθηναίους τό τε παρυπὶ καὶ μετὰ τὴν Λαχάρου φυγὴν οὐκ ἀπέδωκε σφισι τὸν Παιραιᾶ καὶ ὕστερον πολέμῳ κρατήσας ἐσήγαγεν ἐς αὐτὸ φρουρὰν τὸ ἄστυ, τὸ Μουσεῖον καλούμενον τειχίσας. Ἔστι δὲ ἐντὸς τοῦ περιβόλου τοῦ ἀρχαίου τὸ Μουσεῖον ἀπαντικρὺ τῆς ἀκροπόλεως λόφος, ἐνθα Μουσαῖον ᾄδειν καὶ ἀποθανόντα γῆρα ταφῆναι λέγουσιν· ὕστερον δὲ καὶ μνήμα αὐτοῦ ἀνδρὶ φιλοδομήθῃ Σύρῳ. Τότε δὲ Δημήτριος τειχίσας εἶχε.

ΚΕΦ. 26.

1. Χρόνῳ δὲ ὑστερον ἄνδρας ἐσῆλθεν οὐ πολλοὺς μνήμη τε προγόνων καὶ ἐς οἷαν μεταβολὴν τὸ ἀξίωμα ἦκοι τῶν Ἀθηναίων, αὐτίκα τε ὡς εἶχον αἰροῦνται στρατηγὸν Ὀλυμπιόδωρον, ὃ δὲ σφᾶς ἐπὶ τοὺς Μακεδόνας ἦγε καὶ γέροντας καὶ μεираκία ὁμοίως, προθυμίᾳ πλέον ἢ ῥώμῃ κατορθοῦσθαι τὰ ἐς πόλεμον ἐλπίζων· ἐπεξελθόντας δὲ τοὺς Μακεδόνας μάχῃ τε ἐκράτησε καὶ φυγόντων ἐς τὸ Μουσειὸν τὸ χωρίον εἶλεν.

5. Ἔστι δὲ καὶ οἴκημα Ἐρέχθειον καλούμενον· πρὸ δὲ τῆς ἐσόδου Διὸς ἐστι βωμὸς Ὑπάτου, ἐνθα ἔμψυχον θύουσιν οὐδέν, πέμματα δὲ θέντες οὐδέν ἔτι οἷον χρήσασθαι νομίζουσιν. Ἐσελθοῦσι δὲ εἰσι βωμοί, Ποσειδῶνος, ἐφ' οὗ καὶ Ἐρεχθεὶ θύουσιν ἐκ τοῦ μαντεύματος, καὶ ἥρωος Βούτου, τρίτος δὲ Ἡφαίστου· γραφαὶ δὲ ἐπὶ τῶν τοίχων τοῦ γένους εἰσι τοῦ Βουταδῶν καὶ—διπλοῦν γάρ ἐστι τὸ οἴκημα—ὕδωρ ἐστὶν ἔνδον θαλάσσιον ἐν φρέατι. Τοῦτο μὲν θαῦμα οὐ μέγα· καὶ γὰρ ὅσοι μεσόγαιαν οἰκοῦσιν, ἄλλοις τε ἔστι καὶ Καρσίην Ἀφροδισιεύσιν· ἀλλὰ τότε τὸ φρέαρ ἐς συγγραφὴν παρέχεται κυμάτων ἦχον ἐπὶ νότῳ πνεύσαντι. Καὶ τριαίνης ἐστὶν ἐν τῇ πέτρᾳ σχῆμα· ταῦτα δὲ λέγεται Ποσειδῶνι μαρτύρια ἐς τὴν ἀμφισβήτησιν τῆς χώρας φανῆναι.

6. Ἰερὰ μὲν τῆς Ἀθηναῖς ἐστὶν ἢ τε ἄλλη πόλις καὶ ἢ πᾶσα ὁμοίως γῆ—καὶ γὰρ ὅσοις θεοὺς καθέστηκεν ἄλλους ἐν τοῖς δήμοις σέβειν, οὐδέν τι ἦσσαν τὴν Ἀθηναῖαν ἄγουσιν ἐν τιμῇ—, τὸ δὲ ἀγιώτατον ἐν κοινῷ πολλοῖς πρότερον νομισθὲν ἔτεσιν ἢ συνῆλθον ἀπὸ τῶν δήμων ἔπιν Ἀθηναῖς ἄγαλμα ἐν τῇ ἀκροπόλει, τότε δὲ ὀνομαζομένη πόλει· φήμη δὲ ἐς αὐτὸ ἔχει πεσεῖν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ

τοῦτο μὲν οὐκ ἐπέξειμι εἴτε οὕτως εἴτε ἄλλως ἔχει, λύχνον δὲ τῇ θεῷ χρυσοῦν Καλλίμαχος ἐποίησεν· ἐμπλήσαντες δὲ ἐλαίου τὸν λύχνον τὴν αὐτὴν τοῦ μέλλοντος ἔτους ἀναμένουσιν ἡμέραν, ἔλαιον δὲ ἐκεῖνο τὸν μεταξὺ ἐπαρκεῖ χρόνον τῷ λύχνῳ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐν ἡμέρᾳ καὶ νυκτὶ φαίνονται. Καὶ οἱ λίνου Καρπασίου θρυαλλὲς ἔνεστιν, ὃ δὴ πυρὶ λίνων μόνον οὐκ ἔστιν ἀλώσιμον· φοῖνιξ δὲ ὑπὲρ τοῦ λύχνου χαλκοῦς ἀνήκων ἐς τὸν ὄροφον ἀνασπᾷ τὴν ἀτμίδα.

7. Ὁ δὲ Καλλίμαχος ὁ τὸν λύχνον ποιήσας, ἀποδέων τῶν πρώτων ἐς αὐτὴν τὴν τέχνην, οὕτω σοφία πάντων ἔστιν ἄριστος, ὥστε καὶ λίθους πρώτος ἐτρύπησε καὶ ὄνομα ἔθετο κατατηξίτεχνον, ἣ θεμένων ἄλλων κατέστησεν ἐφ' αὐτῷ.

ΚΕΦ. 27.

1. Κεῖται δὲ ἐν τῷ ναῷ τῆς Πολιάδος Ἑρμῆς ξύλου, Κέκροπος εἶναι λεγόμενον ἀνάθημα, ὑπὸ κλάδων μυρσίνης οὐ σύνοπτον. Ἀναθήματα δὲ ὅποσα ἄξια λόγου, τῶν μὲν ἀρχαίων δίφρος ὀκλαδίας ἐστὶ Δαιδάλου ποίημα, λάφυρα δὲ ἀπὸ Μήδων Μασιστίου θώραξ, ὃς εἶχεν ἐν Πλαταιαῖς τὴν ἡγεμονίαν τῆς ἵππου, καὶ ἀκινάκης Μαρδονίου λεγόμενος εἶναι. Μασίστιον μὲν δὴ τελευτήσαντα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων οἶδα ἱππέων· Μαρδονίου δὲ μαχεσαμένου Λακεδαιμονίοις ἐναντία καὶ ὑπὸ ἀνδρὸς Σπαρτιάτου πεσόντος οὐδ' ἂν ὑπεδέξαντο ἀρχὴν οὐδὲ ἴσως Ἀθηναῖοις παρῆκαν φέρεσθαι Λακεδαιμόνιοι τὸν ἀκινάκην.

2. Περὶ δὲ τῆς ἐλαίας οὐδὲν ἔχουσιν ἄλλο εἰπεῖν ἢ τῇ θεῷ μαρτύριον γενέσθαι τοῦτο ἐς τὸν ἀγῶνα τὸν ἐπὶ τῇ χώρᾳ· λέγουσι δὲ καὶ τάδε, κατακαυθῆναι μὲν τὴν ἐλαίαν, ἥνικα ὁ Μῆδος τὴν πόλιν ἐνέπρησεν Ἀθηναίους, κατα-

καυθεῖσαν δὲ καθήμερον ὅσον τε ἐπὶ δύο θλατῆσαι πήχεις.

3, 1-3. Τῷ νῶν δὲ τῆς Ἀθηνᾶς Πανδρόσου νῶς συνεχής ἐστι· καὶ ἐστὶ Πάνδροςος ἐς τὴν παρακαταθήκην ἀναίτιος τῶν ἀδελφῶν μόνη.

6, 1-5. Ἔτσι δὲ Ἀθηνᾶς ἀγάλματα ἀρχαῖα καὶ σφισιν ἀπετάκη μὲν οὐδέν, μελάντερα δὲ καὶ πληγῇν ἐναγκεῖν ἐστὶν ἀσθενέστερα· ἐπέλαθε γὰρ καὶ ταῦτα ἡ φλόξ, ὅτε ἐσθεδηκότων ἐς τὰς νῶς Ἀθηναίων βασιλεὺς εἶλεν ἔρημον τῶν ἐν ἡλικίᾳ τὴν πόλιν.

ΚΕΦ. 28.

2. Χωρὶς δὲ ἡ ὅσα κατέλεξα δύο μὲν Ἀθηναίους εἶπὶ δεκάται· πολεμήσαντι, ἄγαλμα Ἀθηνᾶς χαλκοῦν ἀπὸ Μήδων τῶν ἐς Μαραθῶνα ἀποδάντων τέχνη Φειδίου—καὶ οἱ τὴν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος μάχην Ἀχιλῆος πρὸς Κενταύρους καὶ ὅσα ἄλλα ἐστὶν ἐπειρασμένα λέγουσι τορεῦσαι Μῦν, τῷ δὲ Μυῖ ταῦτά τε καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἔργων Παρράσιον καταγράψαι τὸν Εὐθύνορος· ταύτης τῆς Ἀθηνᾶς ἡ τοῦ δόρατος αἰχμὴ καὶ ὁ λόφος τοῦ κράνους ἀπὸ Σουνίου προσπλέουσιν ἐστὶν ἤδη σύνοπτα—, καὶ ἄρμα καίται χαλκοῦν ἀπὸ Βοιωτῶν δεκάτη καὶ Χαλκιδέων τῶν ἐν Εὐβοίᾳ. Δύο δὲ ἄλλα ἐστὶν ἀναθήματα, Περικλῆς ὁ Ξανθίππου καὶ τῶν ἔργων τῶν Φειδίου θέας μάλιστα ἕξιαν Ἀθηνᾶς ἄγαλμα ἀπὸ τῶν ἀναθέντων καλουμένων Ἀημνίας.

3. Τῇ δὲ ἀκροπόλει, πλὴν ὅσον Κίμων φιλοδόμησεν αὐτῆς ὁ Μιλτιάδου, περιβαλεῖν τὸ λοιπὸν λέγεται τοῦ τείχους Πελασγοὺς οἰκήσαντάς ποτε ὑπὸ τὴν ἀκρόπολιν· φασι γὰρ Ἀγρόλαν καὶ Ὑπέρβιον τοὺς οἰκοδομήσαντας εἶναι, πυνθανόμενος δὲ οὔτινες ἦσαν οὐδὲν ἄλλο ἐδυνά-

μην μαθεῖν ἢ Σικελοὺς τὸ ἐξ ἀρχῆς ὄντας ἐς Ἀκαρνανίαν μετοικεῖσαι.

4. Καταδᾶσι δὲ οὐκ ἐς τὴν κάτω πόλιν ἀλλ' ὅσον ὑπὸ τὰ προπύλαια πηγὴ τε ὕδατός ἐστι καὶ πλησίον Ἀπόλλωνος ἱερὸν ἐν σπηλαίῳ καὶ Πανός· Κρεοῦσῃ δὲ θυγατρὶ Ἐρεχθέως Ἀπόλλωνα ἐνταῦθα συγγενέσθαι νομίζουσι καὶ ὡς πεμφθείη Φιλιππίδης ἐς Λακεδαιμόνα ἄγγελος ἀποβεβηκότων Μήδων ἐς τὴν γῆν, ἐπανήκων δὲ Λακεδαιμονίοις ὑπερβαλέσθαι φαίη τὴν ἔξοδον. Εἶναι γὰρ δὴ νόμον αὐτοῖς μὴ πρότερον μαχομένους ἐξιέναι πρὶν ἢ πλήρη τὴν κύκλον τῆς σελήνης γενέσθαι· τὸν δὲ Πᾶνα ὁ Φιλιππίδης ἔλεγε περὶ τὸ ὅρος ἐντυχόντα οἱ τὸ Παρθένιον φάναι τε ὡς εὖνους Ἀθηναίους εἶη καὶ ὅτι ἐς Μαραθῶνα ἤξει ξυμμάχων. Οὗτος μὲν οὖν ὁ θεὸς ἐπὶ ταύτῃ τῇ ἀγγελίᾳ τετίμῃται.

5. Ἔστι δὲ Ἄρειος πάγος καλούμενος, ὅτι πρῶτος Ἄρης ἐνταῦθα ἐκρίθη, καὶ μοι καὶ ταῦτα δεδήλωκεν ὁ λόγος ὡς Ἀλιρρόθιον ἀνέλοι καὶ ἐφ' ὅτῳ κτείνειε. Κριθῆναι δὲ ὕστερον Ὀρέστην λέγουσιν ἐπὶ τῷ φόνῳ τῆς μητρὸς· καὶ βωμός ἐστιν Ἀθηναῖς Ἀρείας, ὃν ἀνέθηκεν ἀποφυγὼν τὴν δίκην. Τοὺς δὲ ἀργοὺς λίθους, ἐφ' ὧν ἐστᾶσιν ὅσοι δίκης ὑπέχουσι καὶ οἱ διώκοντες, τὸν μὲν Ἔβρεως, τὸν δὲ Ἀναιδείας αὐτῶν ὀνομάζουσι.

6. Πλησίον δὲ ἱερὸν θεῶν ἐστιν ἄς καλοῦσιν Ἀθηναῖσι Σεμνάς, Ἡρόδοτος δὲ Ἐρινὺς ἐν Θεογονίᾳ. Πρῶτος δὲ σφισιν Αἰσχύλος δράκοντας ἐποίησεν ὁμοῦ ταῖς ἐν τῇ κεφαλῇ θριξίν εἶναι, τοῖς δὲ ἀγάλμασιν οὔτε τούτοις ἔπεστιν οὐδὲν φοβερόν οὔτε ὅσα ἄλλα κείται θεῶν τῶν ὑπογαίων. Κείται δὲ καὶ Πλούτων καὶ Ἑρμῆς καὶ Γῆς ἀγάλμα' ἐνταῦθα θύουσι μὲν ὅσοι ἐν Ἀρείῳ πάγῳ τὴν

αἰτίαν ἐξεγένετο ἀπολύσασθαι, θύουσι δὲ καὶ ἄλλως ξένοι τε ὁμοίως καὶ ἄστοί.

8. Ἔστι δὲ Ἀθηναίοις καὶ ἄλλα δικαστήρια οὐκ ἐς τοσοῦτον δόξης ἦκοντα. Τὸ μὲν οὖν καλούμενον παράβυστον καὶ τρίγωνον, τὸ μὲν ἐν ἀφανεί τῆς πόλεως ὃν καὶ ἐπ' ἐλαχίστοις συνιόντων ἐς αὐτό, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ σχήματος ἔχει τὰ ὀνόματα· βατραχιοῦν δὲ καὶ φοινικιοῦν ἀπὸ χρωμάτων καὶ ἐς τότε διαμεμένηκεν ὀνομάζεσθαι. Τὸ δὲ μέγιστον καὶ ἐς ὃ πλεῖστοι συνίσσιν, ἡλιαίαν καλοῦσιν. Ὅπως δὲ ἐπὶ τοῖς φονεῦσιν, ἔστιν ἄλλα καὶ ἐπὶ Παλλαδίῳ καλοῦσι καὶ τοῖς ἀποκτείνουσιν ἀκουσίως κρίσις καθέστηκε.

10, 1—13. Ἐπὶ Δελφινίῳ δὲ κρίσις καθέστηκεν ἐργάσασθαι φόνον σὺν τῷ δικαίῳ φαμένοις, ὁποῖόν τι καὶ Θησεὺς παρεχόμενος ἀπέφυγεν, ὅτε Πάλλαντα ἐπαναστάντα καὶ τοὺς παιδὰς ἔκτεινε. πρότερον δὲ πρὶν ἢ Θησεὺς ἀφείθη, καθειστήκει πᾶσι φεύγειν κτείναντα ἢ κατὰ ταῦτά θνήσκαι μένοντα. Τὸ δὲ ἐν Πρυτανείῳ καλούμενον, ἔνθα τῷ σιδήρῳ καὶ πᾶσιν ὁμοίως τοῖς ἀφύχοις δικάζουσιν, ἐπὶ τῇδε ἄρξασθαι νομίζω. Ἀθηναίων βασιλεύοντος Ἐρεχθίδος, τότε πρῶτον βοῦν ἔκτεινε ὁ βουφόνος ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τοῦ Πολιέως Διός· καὶ ὁ μὲν ἀπολιπὼν ταύτῃ τὸν πέλεκυν ἀπῆλθεν ἐκ χώρας φεύγων, ὁ δὲ πέλεκυς παραυτίκα ἀφείθη κριθεῖς καὶ ἐς τότε ἀνὰ πᾶν ἔτος κρίνεται.

11. Ἔστι δὲ τοῦ Πειραιῶς πρὸς θαλάσσην Φρεαττός. ἐνταῦθα οἱ πεφευγότες, ἢν ἀπελθόντας ἕτερον ἐπιλάβῃ σφᾶς ἔγκλημα, πρὸς ἀκρωμένους ἐκ τῆς γῆς ἀπὸ νεῶς ἀπολογοῦνται. Τεῦκρον πρῶτον λόγος ἔχει Τελαμῶνι οὕτως ἀπολογήσασθαι μηδὲν ἐς τὸν Αἴαντος θάνατον εἰργάσθαι. Τάδε μὲν οὖν εἰρήσθω μοι τῶνδε ἔνεκα,

γνῶναι· ὁπόσοις μέτεστι σπουδῆς τὰ ἐς τὰ δικαστήρια.

ΚΕΦ. 29.

1. Τοῦ δὲ Ἀρείου πάγου πλησίον δείκνυται ναὺς ποιηθεῖσα ἐς τὴν τῶν Παναθηναίων πομπήν. Καὶ ταύτην μὲν ἤδη πού τις ὑπερεβάλετο· τὸ δὲ ἐν Ἀθήλῳ πλοῖον οὐδένα πω νικήσαντα οἶδα, καθήκον ἐς ἐννέα ἐρέτας ἀπὸ τῶν καταστρωμάτων.

2. Ἀθηναίους δὲ καὶ ἔξω πόλεως ἐν τοῖς δήμοις καὶ κατὰ τὰς ὁδοὺς θεῶν ἐστὶν ἱερὰ καὶ ἡρώων καὶ ἀνδρῶν τάφοι· ἐγγυτάτω δὲ Ἀκαδήμεια, χωρίον ποτὲ ἀνδρὸς ἰδιώτου, γυμνάσιον δὲ ἐπ' ἐμοῦ. Κατιοῦσι δ' ἐς αὐτὴν περιβολὸς ἐστὶν Ἀρτέμιδος καὶ ξόανα Ἀρίστης καὶ Καλλίστης· ὥς μὲν ἐγὼ δοκῶ καὶ ὁμολογεῖ τὰ ἔπη τὰ Πάμφω, τῆς Ἀρτέμιδος εἰσὶν ἐπικλήσεις αὐταί, λεγόμενον δὲ καὶ ἄλλον ἐς αὐτάς λόγον εἰδὼς ὑπερδύσομαι. Καὶ ναὺς οὐ μέγας ἐστίν, ἐς ὃν τοῦ Διονύσου τοῦ Ἐλευθερέως τὸ ἄγαλμα ἀνὰ πᾶν ἔτος κομίζουσιν ἐν τεταγμέναις ἡμέραις.

3. Ἱερὰ μὲν σφισι ταύτῃ τοσαυτά ἐστι, τάφοι δὲ Θρασυδούλου μὲν πρῶτον τοῦ Λύκου, ἀνδρὸς τόν τε ὕστερον καὶ ὅσοι πρὸ αὐτοῦ γεγονάσιν Ἀθηναίους λόγιμοι τὰ πάντα ἀρίστου—παρέντι δέ μοι τὰ πλείω τοσάδε ἐς πίστιν ἀρκέσει τοῦ λόγου· τυραννίδα γὰρ ἔπαυσε τῶν τριάκοντα καλουμένων σὺν ἀνδράσιν ἐξήκοντα τὸ κατ' ἀρχὰς ὀρμηθεῖς ἐκ Θηβῶν, καὶ Ἀθηναίους στασιάζοντας διαλλαγήναι καὶ συνθεμένους ἔπεισε μῆναι—, πρῶτος μὲν ἐστὶν οὗτος τάφος, ἐπὶ δὲ αὐτῷ Περικλέους τε καὶ Χαρβρίου καὶ Φορμίωνος.

4, 1—7. Ἔστι δὲ καὶ πᾶσι μνήμα Ἀθηναίους ὁπόσοις ἀποθανεῖν συνέπεσεν ἐν τε ναυμαχίαις καὶ ἐν μάχαις πεζαῖς πλὴν ὅσοι Μαραθῶνι αὐτῶν ἡγωνίσαντο· τούτοις

γὰρ κατὰ χώραν εἰσὶν οἱ τάφοι δι' ἀνδραγαθίαν, οἱ δὲ ἄλλοι κατὰ τὴν ὁδὸν κεῖνται τὴν εἰς Ἀκαδήμειαν, καὶ σφῶν ἐστᾶσιν ἐπὶ τοῖς τάφοις στήλαι τὰ ὀνόματα καὶ τὸν δῆμιον ἐκάστου λέγουσαι.

11, 1—8. Κεῖνται δὲ καὶ οἱ περὶ Κόρινθον πεσόντες· ἐδήλωσε δὲ οὐχ ἥκιστα ὁ θεὸς ἐνταῦθα καὶ αὐτῆς ἐν Λεύκτροις τοὺς ὑπὸ Ἑλλήνων καλουμένους ἀνδρείους τὸ μηδὲν ἄνευ τύχης εἶναι, εἰ δὴ Λακεδαιμόνιοι, Κορινθίῳ τότε καὶ Ἀθηναίων, ἔτι δὲ καὶ Ἀργείων καὶ Βοιωτῶν κρατήσαντες, ὕστερον ὑπὸ Βοιωτῶν μόνων ἐν Λεύκτροις ἐς τοσοῦτον ἐκακώθησαν.

24, 9. Κεῖνται δὲ καὶ οἱ σὺν Κίμωνι τὸ μέγα ἔργον πεζῇ καὶ ναυσὶν αὐθημερὸν κρατήσαντες.

15. Τέθαπται δὲ Κόνων καὶ Τιμόθεος, δεύτεροι μετὰ Μιλτιάδην καὶ Κίμωνα οὗτοι πατὴρ καὶ παῖς ἔργα ἀποδείξάμενοι λαμπρά. Κεῖται δὲ καὶ Ζήνων ἐνταῦθα ὁ Μνασέου καὶ Χρυσίππου ὁ Σολεὺς Νικίας τε ὁ Νικομήδους ζῆα ἄριστος γράφαι τῶν ἐφ' αὐτοῦ, καὶ Ἀρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων οἱ τὸν Πεισιστράτου παῖδα Ἱππαρχον ἀποκτείναντες, ῥήτορές τε Ἐφιάλτης, ὅς τὰ νόμιμα τὰ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ μάλιστα ἐλυμήνατο, καὶ Λυκούργος ὁ Λυκόφρονος.

16. Λυκούργῳ δὲ ἐπορίσθη μὲν τάλαντα εἰς τὸ δημόσιον πεντακοσίοις πλείονα καὶ ἑξαχιλίοις ἢ ὅσα Περικλῆς ὁ Εὐανθίππου συνήγαγε, κατεσκεύασε δὲ πομπεῖα τῇ θεῇ καὶ Νίκᾳ χρυσᾶς καὶ παρθένους κόσμον ἑκατόν, εἰς δὲ πόλεμον ὅπλα καὶ θέλη καὶ τετρακοσίας ναυμαχοῦσιν εἶναι τριήρεις· οἰκοδομήματα δὲ ἐπετέλεσε μὲν τὸ θέατρον ἐτέρων ὑπαρξαμένων, τὰ δὲ ἐπὶ τῆς αὐτοῦ πολιτείας ἃ φιλοδόμησεν ἐν Πειραιεὶ νεῶς εἰσὶν οἴκοι καὶ τὸ πρὸς τῇ Λυκαίῳ καλουμένῳ γυμνάσιον. Ὅσα μὲν οὖν ἄρ-

γύρου παποιημένα ἦν καὶ χρυσοῦ, Λαχάρης καὶ ταῦτα ἐσύληρε τυραννίᾳς· τὰ δὲ οἰκοδομήματα καὶ ἐς ἡμᾶς ἔτι ἦν.

ΚΕΦ. 30.

2. Ἐν Ἀκαδημαίᾳ δέ ἐστι Προμηθέως θωμός, καὶ θέουσιν ἀπ' αὐτοῦ πρὸς τὴν πόλιν ἔχοντες καιομένας λαμπάδας· τὸ δὲ ἀγώνισμα ἑμοῦ τῷ δρόμῳ φυλάξει τὴν δαδα ἔτι καιομένην ἐστίν, ἀποσβεσθείσης δὲ οὐδὲν ἔτι τῆς νίκης τῇ πρώτῃ, δευτέρῃ δὲ ἀντ' αὐτοῦ μέτεστιν· εἰ δὲ μηδὲ τούτῳ καίριτο, ὁ τρίτος ἐστίν ὁ κρατῶν· εἰ δὲ καὶ πᾶσιν ἀποσβεσθείη, οὐδεὶς ἐστίν ὅτῳ καταλείπεται ἡ νίκη. Ἔστι δὲ Μουσῶν τε θωμός καὶ ἕτερος Ἑρμοῦ καὶ ἔνδον Ἀθηνᾶς, τὸν δὲ Ἑρακλέους ἐποίησαν· καὶ φυτόν ἐστιν ἐλαίας, δεύτερον τοῦτο λεγόμενον φανήναι.

3 Ἀκαδημαίᾳς δὲ οὗ πύργῳ Πλάτωνος μνημῆμά ἐστιν, ᾧ προσεήμαινεν ὁ θεὸς ἄριστον τὰ ἐς φιλοσοφίαν ἔσεσθαι· προσεήμαινε δὲ οὕτω. Σωκράτης τῇ προτέρᾳ νυκτὶ ἢ Πλάτων ἔμμελεν ἔσεσθαι οἱ μαθηταὶ ἐσπτήναι οἱ κύκνον ἐς τὸν κόλπον εἶδεν ὄνειρον· ἐστὶ δὲ κύκνη τῷ ὄρνιθι μουσικῆς δόξα, ὅτι Αἰγύων τῶν Ἡριδανοῦ πέραν ὑπὲρ γῆς τῆς Κελτικῆς Κύκνον ἄνδρα μουσικόν γενέσθαι βασιλέα φασί, τελευτήσαντα δὲ Ἀπόλλωνος γνώμη μεταδελεῖν λέγουσιν αὐτὸν ἐς τὸν ὄρνιθα. Ἐγὼ δὲ βασιλεῦσαι μὲν πείθομαι Αἰγυσιν ἄνδρα μουσικόν, γενέσθαι δέ μοι ἄπιστον ὄρνιθα ἀπ' ἀνδρός.

4. Κατὰ τοῦτο τῆς χώρας φαίνεται πύργος Τίμωνος, ὃς μόνος εἶδε μηδένα τρόπον εὐδαίμονα εἶναι γενέσθαι πλὴν τοῖς ἄλλοις φεύγοντα ἀνθρώπους. Δείκνυται δὲ καὶ χώρος καλούμενος Κολωνός Ἴππιος, ἔνθα τῆς Ἀττικῆς πρῶτον ἐλθεῖν λέγουσιν Οἰδίποδα—διάφορα μὲν καὶ

ταῦτα τῇ Ὀμήρου ποιήσει, λέγουσι δ' οὖν—, καὶ βωμὸς Ποσειδῶνος Ἰππίου καὶ Ἀθηνᾶς Ἰππίας, ἡρῶν δὲ Πειρήθου καὶ Θησέως Οἰδίποδός τε καὶ Ἀδράστου. Τὸ δὲ ἄλλος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τὸν ναὸν ἐνέπρησεν Ἀντίγονος ἐσβαλὼν, καὶ ἄλλοτε στρατιᾷ κακῶσας Ἀθηναίους τὴν γῆν.

ΚΕΦ. 32.

1, 1-4. Ὅρη δὲ Ἀθηναίοις ἐστὶ Πεντελικὸν ἐνθα λιθοτομίαι, καὶ Πάρνης παρεχομένη θήραν συῶν ἀγρίων καὶ ἄρκτων, καὶ Ὑμηττός ὃς φύει νομάς μελίσσαις ἐπιτιθειοτάτας.

2. Ἀθηναίοις δὲ τὰ ὄρη καὶ θεῶν ἀγάλματα ἔχει· Πεντελῆσι μὲν Ἀθηνᾶς, ἐν Ὑμητῷ δὲ ἄγαλμά ἐστιν Ὑμηττίου Διός, βωμοὶ δὲ καὶ Ὀμβρίου Διός καὶ Ἀπόλλωνός εἰσι Προσφίου. Καὶ ἐν Πάρνηθι Παρνήθιος Ζεὺς χαλκοῦς ἐστὶ καὶ βωμὸς Σημαλέου Διός· ἐστὶ δὲ ἐν τῇ Πάρνηθι καὶ ἄλλος βωμός, θύουσι δὲ ἐπ' αὐτοῦ τότε μὲν Ὀμβριον τότε δὲ Ἀπήμιον καλοῦντες Δία. Καὶ Ἀγχεσμός ὅρος ἐστὶν οὐ μέγα καὶ Διὸς ἄγαλμα Ἀγχεσμίου.

3. Πρὶν δὲ ἢ τῶν νήσων ἐς ἀφήγησιν τραπέσθαι, τὰ ἐς τοὺς δήμους ἔχοντα αὖθις ἐπέξειμι. Δημός ἐστι Μαραθῶν ἔσον τῆς πόλεως τῶν Ἀθηναίων ἀπέχων καὶ Καρύστου τῆς ἐν Εὐβοίᾳ· ταύτῃ τῆς Ἀττικῆς ἔσχον οἱ βάρβαροι καὶ μάχη τε ἐκρατήθησαν καὶ τινας ὥς ἀνήγοντο ἀπώλεσαν τῶν νεῶν. Τάφος δὲ ἐν τῷ πεδίῳ Ἀθηναίων ἐστίν, ἐπὶ δὲ αὐτῷ στηλαι τὰ ὀνόματα τῶν ἀποθανόντων κατὰ φυλὰς ἐκάστων ἔχουσαι, καὶ ἕτερος Πλαταιεῦσι Βοιωτῶν καὶ δούλοις· ἐμαχέσαντο γὰρ καὶ δούλοι τότε πρῶτον.

4. Καὶ ἀνδρός ἐστὶν ἰδίᾳ μνήμα Μιλτιάδου τοῦ Κίμωνος, συμβάσης ὑστερόν οἱ τῆς τελευταῆς Πάρου τε

ἁμαρτάνοντι καὶ δι' αὐτὸ ἐς κρίσιν Ἀθηναίοις καταστάντι. Ἐνταῦθα ἀνὰ πᾶσαν νύκτα καὶ ἵππων χρεμετιζόντων καὶ ἀνδρῶν μαχομένων ἔστιν αἰσθέσθαι· καταστήναι δὲ ἐς ἑναργίῃ θέαν ἐπιτήδες μὲν οὐκ ἔστιν ὅτι συνήνεγκεν, ἀνηρόφ δὲ ὄντι καὶ ἄλλως συμβάν οὐκ ἔστιν ἐκ τῶν δαιμόνων ὀργή. Σέβονται δὲ οἱ Μαραθῶνιοι τούτους τε οἱ παρὰ τὴν μάχην ἀπέθανον ἥρωας ὀνομάζοντες καὶ Μαραθῶνα ἅφ' οὗ τῇ δῆμῳ τὸ ὄνομά ἐστι καὶ Ἡρακλέα, φάμενοι πρώτοις Ἑλλήνων σφίσιν Ἡρακλέα θεὸν νομισθῆναι.

5. Συνέβη δὲ ὥς λέγουσιν ἄνδρα ἐν τῇ μάχῃ παρεῖναι τὸ εἶδος καὶ τὴν σκευὴν ἄγροικον· οὗτος τῶν θαρβάρων πολλοὺς καταφονεύσας ἀρότρῳ μετὰ τὸ ἔργον ἦν ἀφανής· ἐρομένοις δὲ Ἀθηναίοις ἄλλο μὲν ὁ θεὸς ἐς αὐτὸν ἔχρησεν οὐδέν, τιμᾶν δὲ Ἐχετλαῖον ἐκέλευσεν ἥρωα. Πεποιήται δὲ καὶ τρόπαιον λίθου λευκοῦ. Τοὺς δὲ Μήδους Ἀθηναῖοι μὲν θάψαι λέγουσιν ὥς πάντως ὅσιον ἀνθρώπου νεκρὸν γῇ κρύψαι, τάφον δὲ οὐδένα εὖρεῖν ἐδυνάμην· οὔτε γὰρ χῶμα οὔτε ἄλλο σημεῖον ἦν ἰδεῖν, ἐς ὄρυγμα δὲ φέροντες σφᾶς ὥς τύχοιεν ἐσέβαλον.

7. Ἔστι δ' ἐν τῇ Μαραθῶνι λίμνῃ τὰ πολλὰ ἐλώδης· ἐς ταύτην ἀπειρία τῶν ὁδῶν φεύγοντες ἐσπίπτουσιν οἱ εὐάρβαροι, καὶ σφισι τὸν φόνον τὸν πολλὸν ἐπὶ τούτῳ συμβῆναι λέγουσιν· ὑπὲρ δὲ τὴν λίμνην φάναι εἰσεῖ λίθου τῶν ἵππων τοῦ Ἀρταφέρνηους καὶ σημεῖα ἐν πέτραις σκηνῆς. Παῖ δὲ καὶ ποταμὸς ἐκ τῆς λίμνης, τὰ μὲν πρὸς αὐτῇ τῇ λίμνῃ βοσκήμασιν ὕδωρ ἐπιτίθδειον παρεχόμενος, κατὰ δὲ τὴν ἐκβολὴν τὴν ἐς τὸ πέλαγος ἀλμυρὸς ἤδη γίνεται καὶ ἰχθύων τῶν θαλασσίων πλήρης. Ὀλίγον δὲ ἀπωτέρω τοῦ πεδίου Πανός ἐστιν ὄρος καὶ σπήλαιον θεᾶς ἄξιον· ἔσοδος μὲν ἐς αὐτὸ στενή, παρελθοῦσι δὲ εἰσιν οἴκοι καὶ

λουτρά καὶ καλούμενον Πανὸς αἰπόλιον, πέτραι τὰ πολλὰ
κίξιν εἰκασμένοιαι.

ΚΕΦ 33.

1. Μαραθῶνος δὲ ἀπέχει τῇ μὲν Βραυρών, ἔνθα Ἰφι-
γένειαν τὴν Ἀγαμέμνονος ἐκ Ταύρων φεύγουσαν τὸ ἄγαλ-
μα ἄγομένην τὸ Ἀρτέμιδος ἀποθῆναι λέγουσι, καταλιποῦ-
σαν δὲ τὸ ἄγαλμα ταύτῃ καὶ ἐς Ἀθήνας καὶ ὕστερον ἐς
Ἄργος ἀφικέσθαι· ξόανον μὲν δὴ καὶ αὐτόθι ἐστὶν Ἀρτέ-
μιδος ἀρχαῖον, τὸ δὲ ἐκ τῶν θαρβάρων οἵτινες κατὰ γνῶ-
μην ἔχουσι τὴν ἐμὴν, ἐν ἐτέρῳ λόγῳ δηλώσω.

2. Μαραθῶνος δὲ σταδίους μάλιστα ἐξήκοντα ἀπέχει.
Ῥαμνοὺς τὴν παρὰ θάλασσαν ἰοῦσιν ἐς Ὀρωπὸν. Καὶ
αἱ μὲν οἰκῆραις ἐπὶ θαλάσσῃ τοῖς ἀνθρώποις εἰσὶ, μικρόν
δὲ ἀπὸ θαλάσσης ἄνω Νεμέσεως ἐστὶν ἱερόν, ᾧ θεῶν μάλ-
ιστα ἀνθρώποις ὕδρισταῖς ἐστὶν ἀπαραίτητος. Δοκεῖ δὲ
καὶ τοῖς ἀποθῶσιν ἐς Μαραθῶνα τῶν θαρβάρων ἀπαντή-
σαι μήνιμα ἐκ τῆς θεοῦ ταύτης· καταφρονήσαντες γὰρ μη-
δὲν σφισιν ἐμποδῶν εἶναι τὰς Ἀθήνας ἐλαῖν, λίθον Πάριον
ὥς ἐπ' ἐξεργασμένοις ἦγον ἐς τροπαίου ποίησιν.

3. Τοῦτον Φειδίας τὸν λίθον εἰργάσατο ἄγαλμα μὲν
εἶναι Νεμέσεως, τῇ κεφαλῇ δὲ ἔπεισι τῆς θεοῦ στέφανος
ἐλάφους ἔχων καὶ Νίκης ἀγάλματα οὐ μεγάλα· ταῖς δὲ
χερσὶν ἔχει τῇ μὲν κλάδον μηλέας, τῇ δεξιᾷ δὲ φιάλην.
Αἰθίοπες δὲ ἐπὶ τῇ φιάλῃ πεποιήνται. Συμβαλέσθαι δὲ τὸ
ἐς τοὺς Αἰθίοπας οὔτε αὐτοὺς εἶχον οὔτε ἀπδεχόμενῃ τῶν
συνιέναι παιθομένων, οἳ πεποιήσθαι σφᾶς ἐπὶ τῇ φιάλῃ φα-
οὶ διὰ ποταμὸν Ὀκεανόν· οἰκεῖν γὰρ Αἰθίοπας ἐπ' αὐτῷ,
Νεμέσει δὲ εἶναι πατέρα Ὀκεανόν.

7, 6—12. Νῦν δὲ ἤδη διείμι ὅποσα ἐπὶ τῷ βάθρῳ
τοῦ ἀγάλματός ἐστιν εἰργασμένα, τοσόνδε ἐς τὸ σαφές
προδηλώσας. Ἑλένη Νέμεσιν μητέρα εἶναι λέγουσιν Ἑλ-

ἄλγες, Ἀθήδαν δὲ μαστὸν ἐπισχεῖν αὐτῇ καὶ θρέψαι· πατέρα δὲ καὶ οὗτοι καὶ πάντες κατὰ ταῦτ' Ἑλένης Δία καὶ οὐ Τυνδάρεων εἶναι νομίζουσι.

8. Ταῦτα ἀκηκοὺς Φειδίχης πεποίηκεν Ἑλένην ὑπὸ Ἀθήδης ἀγαμέμνην παρὰ τὴν Νέμεσιν, πεποίηκε δὲ Τυνδάρεων τε καὶ τοὺς παῖδας καὶ ἄνδρα σὺν ἵππῳ παρεστηκότα Ἴππέα ὄνομα· ἔστι δὲ Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος καὶ Πύρρος ὁ Ἀχιλλέως, πρῶτος οὗτος Ἑρμιόνην τὴν Ἑλένης γυναῖκα λαβὼν· Ὀρέστης δὲ διὰ τὸ ἐς τὴν μητέρα τόλμημα παρεῖθι, παραμεινάσης τε ἐς ἅπαν Ἑρμιόνης αὐτῇ καὶ τεκοῦσῃ παιδα. Ἐξῆς δὲ ἐπὶ τῷ βαθρῷ καὶ Ἐποχος καλούμενος καὶ νεανίας ἔστιν ἕτερος· ἐς τούτους ἄλλο μὲν ἤκουσα οὐδέν, ἀδελφοὺς δὲ εἶναι σφᾶς Οἰνόης, ἀφ' ἧς ἔστι τὸ ὄνομα τῷ δήμῳ.

Κεφ. 34.

1. Τὴν δὲ γῆν τὴν Ὠρωπίαν μεταξὺ τῆς Ἀττικῆς καὶ Ταναρχικῆς, Βοιωτίας τὸ ἐξ ἀρχῆς οὖσαν, ἔχουσιν ἐφ' ἡμῶν Ἀθηναῖοι, πολεμήσαντες μὲ τὸν πάντα ὑπὲρ αὐτῆς χρόνον, κτησάμενοι δὲ οὐ πρότερον βεβαίως πρὶν ἢ Φίλιππος Θύβας ἐλὼν ἔδωκέ σφισιν. Ἡ μὲν οὖν πόλις ἔστιν ἐπὶ θαλάσσης μέγα οὐδὲν ἐς συγγραφὴν παρεχομένη· ἀπέχει δὲ δώδεκα τῆς πόλεως σταδίους μάλιστα ἱερὸν τοῦ Ἀμφιαράου.

2. Λέγεται δὲ Ἀμφικράῳ φεύγοντι ἐκ Θηβῶν διαστήναι τὴν γῆν καὶ ὥς αὐτὸν ὁμοῦ καὶ τὸ ἄρμα ὑπεδέξατο· πλὴν οὐ ταύτῃ συμβῆναι φασιν, ἀλλὰ ἔστιν ἐκ Θηβῶν ἰσοῦσιν ἐς Χαλκίδα Ἄρμα καλούμενον. Θεὸν δὲ Ἀμφιάραον πρῶτοις Ὠρωπίοις κατέστη νομίζειν, ὕστερον δὲ καὶ οἱ πάντες Ἕλληνας ἡγῆνται. Καταλέξει δὲ καὶ ἄλλους ἔχω γενομένους τότε ἀνθρώπους, οἱ θεῶν παρ' Ἕλλησι

τιμὰς ἔχουσι. τοῖς δὲ καὶ ἀνάκεινται πόλεις, Ἑλεοῦς ἐν Χερρονήσῳ Πρωτεσιλάῳ, Λεβάδεια Βοιωτῶν Τροφωνίῳ, καὶ Ὠρωπίοις ναὸς τέ ἐστὶν Ἀμφιαράου καὶ ἄγαλμα λευκοῦ λίθου.

3. Παρέχεται δὲ ὁ βωμὸς μέρη· τὸ μὲν Ἡρακλέους· καὶ Διὸς καὶ Ἀπόλλωνός ἐστι Παιῶνος, τὸ δὲ ἥρωσι καὶ ἡρώων ἀνείται γυναιξί, τρίτον δὲ Ἑστίας καὶ Ἑρμοῦ καὶ Ἀμφιαράου καὶ τῶν παιδῶν Ἀμφιλόχου· Ἀλκμήων δὲ διὰ τὸ ἐς Ἐριφύλην ἔργον οὔτε ἐν Ἀμφιαράου τινα, οὐ μὴν οὐδὲ παρὰ τῷ Ἀμφιλόχῳ τιμὴν ἔχει. Τετάρτη δὲ ἐστὶ τοῦ βωμοῦ μοῖρα Ἀφροδίτης καὶ Πανακείας, ἔτι δὲ Ἰασοῦς καὶ Ὑγείας καὶ Ἀθηνᾶς Παιωνίας· πέμπτη δὲ πεποιήται Νύμφαις καὶ Πανὶ καὶ ποταμίῃς Ἀχελῷῳ καὶ Κηφισῷ. Τῷ δὲ Ἀμφιλόχῳ καὶ παρ' Ἀθηναίοις ἐστὶν ἐν τῇ πόλει βωμὸς καὶ Κιλικίας ἐν Μαλλῷ μαντεῖον ἀφειδέστατον τῶν ἐπ' ἡμεῶν.

4. Ἔστι δὲ Ὠρωπίοις πηγὴ πλησίον τοῦ ναοῦ, ἣν Ἀμφιαράου καλοῦσιν, οὔτε θύοντες οὐδὲν ἐς αὐτὴν οὔτ' ἐπὶ καθαρσίαις ἢ χέρνιβι χρῆσθαι νομίζοντες· νόσου δὲ ἀκεσθείσης ἀνδρὶ μαντεύματος γενομένου καθέστηκεν ἄργυρον ἀφεῖναι καὶ χρυσὸν ἐπίσημον ἐς τὴν πηγὴν· ταύτῃ γὰρ ἀνελθεῖν τὸν Ἀμφιάραον λέγουσιν ἤδη θεόν. Ἰοφῶν δὲ Κνώσιος τῶν ἐξηγητῶν χρησιμοῦς ἐν ἐξαμέτρῳ παρείχετο ἀμφιάρων χρῆσαι φάμενος τοῖς ἐς Θήβας σταλαῖσιν Ἀργείων. Ταῦτα τὰ ἔπη τὸ ἐς τοὺς πολλοὺς ἐπαγωγὸν ἀκρατῶς εἶχε· χωρὶς δὲ πλὴν ὅσους ἐξ Ἀπόλλωνος μανῆναι λέγουσι τὸ ἀρχαῖον, μάντεων γ' οὐδεὶς χρησιμολόγος ἦν, ἀγαθοὶ δὲ ἐνείρατα ἐξηγγήσασθαι καὶ διαγνῶναι πτήσεις ὀρνίθων καὶ σπλάγχνα ἱερῶν.

5. Δοκῶ δὲ Ἀμφιάραον ἐνείρατων διακρίσει μάλιστα προσκεῖσθαι· δῆλος δέ, ἥνικα ἐνομήσθη θεὸς δὲ

ὄνειράτων μαντικὴν καταστησάμενος. Καὶ πρῶτον μὲν καθήρασθαι νομίζουσιν ὅστις ἦλθεν Ἀμφιράφ χρησόμενος· ἔστι δὲ καθάρσιον τῷ θεῷ θύειν, θύουσι δὲ καὶ αὐτῷ καὶ πᾶσιν ὅσοις ἐστὶν ἐπὶ τῷ βωμῷ τὰ ὀνόματα προεξεργαζμένων δὲ τούτων κριὸν θύσαντες καὶ τὸ δέριμα ὑποστρωσάμενοι καθεύδουσιν ἀναμένοντες δῆλῳσιν ὄνειράτος.

ΚΕΦ. 35.

1. Νῆσοι δὲ Ἀθηναίοις οὐ πόρρω τῆς χώρας εἰσίν, ἢ μὲν Πατρόκλου καλουμένη—τὰ δὲ ἐς αὐτὴν ἤδη μοι δεδήλωται—, ἄλλη δὲ ὑπὲρ Σουνίου τὴν Ἀττικὴν ἐν ἀριστερᾷ παραπλέουσιν· ἐς ταύτην ἀποβῆναι λέγουσιν Ἑλένην μετὰ τὴν ἄλωσιν τὴν Ἰλίου, καὶ διὰ τοῦτο ὀνομά ἐστιν Ἑλένη τῇ νήσῳ.

2. Σαλαμίς δὲ κατὰ Ἐλευσίνα κειμένη παρήκει καὶ ἐς τὴν Μεγαρικὴν. Πρῶτον δὲ τῇ νήσῳ ὄνομα θέσθαι τοῦτο Κυχρέα ἀπὸ τῆς μητρὸς Σαλαμίνος τῆς Ἀσωποῦ, καὶ ὕστερον Αἰγινήτας τοὺς σὺν Τελαμῶνι ἐποικίῃσαν· Φίλαιον δὲ τὸν Εὐρυσάκους τοῦ Αἴαντος παραδοῦναι λέγουσιν Ἀθηναίοις τὴν νῆσον, γενόμενον ὑπ' αὐτῶν Ἀθηναίων. Σαλαμίνους δὲ Ἀθηναῖοι τούτων ὕστερον πολλοῖς ἔτεσιν ἀναστάτους ἐποίησαν, καταγνόντες ἐβελόκακῆσαι σφᾶς ἐν τῷ πολέμῳ τῷ πρὸς Κᾶσσανδρον καὶ τὴν πόλιν γνώμῃ τὸ πλεόν Μακεδόσιν ἐνδοῦναι· καὶ Αἰσχρητάδου τε κανέγνωσαν θάνατον, ὃς τότε ἤρρητο ἐς τὴν Σαλαμῖνα στρατηγός, καὶ ἐς τὸν πάντα ἐπώμοσαν χρόνον Σαλαμίνιους ἀπομνημονεύσειν προδοσίαν.

3. 1—6. Ἔστι δὲ ἀγορὰς τε ἔτι ἐρείπια καὶ ναὸς Αἴαντος, ἀγαλμα δὲ ἐξ ἐβένου ξύλου· διαμένουσι δὲ καὶ ἐς τότε τῷ Αἴαντι· παρὰ Ἀθηναίοις τιμαὶ αὐτῷ τε καὶ Εὐρυσάκει, καὶ γὰρ Εὐρυσάκους βωμός ἐστιν ἐν Ἀθήναις.

ΚΕΦ. 36.

1. Ἐν Σαλαμῖνι δὲ—ἐπάνειμι· γὰρ ἐς τὸν προκειμένον λόγον—τοῦτο μὲν Ἀρτέμιδος ἐστὶν ἱερὸν—τοῦτο δὲ τρόπαιον ἔστηκεν ἀπὸ τῆς νίκης ἣν Θεμιστοκλῆς ὁ Ναοκλέους αἵτιος ἐγένετο γενέσθαι τοῖς Ἕλλησι· καὶ Κυχρέως ἐστὶν ἱερὸν. Ναυμαχούντων δὲ Ἀθηναίων πρὸς Μήδους δράκοντα ἐν ταῖς ναυσὶ λέγεται φανῆναι τοῦτον ὁ θεὸς ἔχρησεν Ἀθηναίσις Κυχρέα εἶναι τὸν ἥρωα.

2. Νῆσος δὲ πρὸ Σαλαμῖνός ἐστι καλουμένη Ψυτάλεια· ἐς ταύτην τῶν βαρβάρων ὅσον τετρακισίους ἀποδῆναι λέγουσιν. ἡττωμένου δὲ τοῦ Ξέρξου ναυτικοῦ καὶ τούτους ἀπολέσθαι φασὶν ἐπιδιαδάντων ἐς τὴν Ψυτάλειαν τῶν Ἑλλήνων. Ἀγαλμα δὲ ἐν τῇ νήσῳ σὺν τέχνῃ μὲν ἐστὶν οὐδέν, Πανὸς δὲ ὡς ἔκκεστον ἔτυχε ἔβαντα πεποιημένα.

3. Τοῦσι δὲ ἐπ' Ἐλευσίνα ἐξ Ἀθηνῶν ἦν Ἀθηναῖοι καλοῦσιν ὁδὸν ἱερὰν, Ἀνθεμοκρίτου πεποιήται μνημα. Ἐς τοῦτον Μεγαρεῦσιν ἐστὶν ἀνοσιώτατον ἔργον, οἳ κήρυκα ἐλθόντα, ὥς μὴ τοῦ λοιποῦ τὴν χώραν ἐπεργάζοντο, κτείνουσιν Ἀνθεμόκριτον· καὶ σφίσι ταῦτα δράσασι παραμένει· καὶ ἐς τόδε μνημα ἐκ τῶν θεῶν, οἷς οὐδὲ Ἀθριανὸς ὁ βασιλεὺς ὥστε καὶ ἐπαυξήσθαι μόνοις ἐπήρκεσεν Ἑλλήνων.

ΚΕΦ. 37.

4, 1-7. Διαβάσι δὲ τὸν Κηφισὸν βωμός ἐστιν ἀρχαῖος Μαιλικίου Διός· ἐπὶ τούτῳ Θησεὺς ὑπὸ τῶν ἀπογόνων τῶν Φυτάλου καθαρσίῳν ἔτυχε, ληστὰς καὶ ἄλλους ἀποκτείνας καὶ Σίνιν τὰ πρὸς Πιθέως συγγενῇ. Τάρος δὲ ἔστι μὲν αὐτόθι Θεοδέκτου τοῦ Φαργλίτου, ἐστὶ δὲ Μνησιθέου· τοῦτον λέγουσιν ἱατρὸν τε ἀγαθὸν γενέσθαι

καὶ ἀναθεῖναι ἀγάλματα, ἐν οἷς καὶ ὁ Ἰακχος πεποιήται

6. Ἔστι δὲ ἱερὸν ἐν ᾧ κεῖται Δῆμητρος καὶ τῆς παιδὸς ἀγάλματα καὶ Ἀθηνᾶς τε καὶ Ἀπόλλωνος· Ἀπόλλωνι δὲ ἐποιήθη μόνῳ τὸ ἐξ ἀρχῆς. Κέφαλον γὰρ τὸν Διόνος συνεξελόντα λέγουσιν Ἀμφιτρύωνι Τηλεβόας τὴν νῆσον οἰκῆσαι πρῶτον, ἣ νῦν ἀπ' ἐκείνου Κεφαλληνία καλεῖται· μετοικεῖν δὲ αὐτὸν τέως ἐν Θήβαις φεύγοντα ἐξ Ἀθηνῶν διὰ τὸν Πρόκριδος τῆς γυναικὸς φόνον. Δεκάτη δὲ ὕστερον γενεᾷ Χαλκίῖνος καὶ Δαῖτος ἀπόγονοι Κεφάλου πλεύσαντες ἐς Δελφοὺς ἤτουν τὸν θεὸν κάθοδον ἐς Ἀθήνας.

7. Ὁ δὲ σφισι κελεύει θῆσαι πρῶτον Ἀπόλλωνι ἐνταῦθα τῆς Ἀττικῆς, ἐνθα ἂν ἴδωσιν ἐπὶ τῆς γῆς τριήρη θέουσαν. Γενομένοις δὲ αὐτοῖς κατὰ τὸ Ποικίλον καλούμενον ὄρος δράκων ἐφάνη σπουδῇ κατὰ τὸν φωλεὸν ἰὼν καὶ Ἀπόλλωνί τε θέουσιν ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ καὶ ὕστερον σφᾶς ἐλθόντας ἐς τὴν πόλιν ἀστοὺς ἐποιήσαντο Ἀθηναῖοι. Μετὰ δὲ τοῦτο Ἀφροδίτης ναὸς ἐστὶ καὶ πρὸ αὐτοῦ τεῖχος ἀργῶν λίθων θέας ἄξιον.

ΚΕΦ. 38.

1. Οἱ δὲ Ῥεῖτοὶ καλούμενοι ρεῦμα μόνον παρέχονται ποταμῶν, ἐπεὶ τὸ γε ὕδωρ θάλασσά ἐστὶ σφισι πείθεται δὲ ἂν τις καὶ ὡς ἀπὸ τοῦ Χαλκιδέων Εὐρίπου ρέουσιν ὑπὸ τῆς γῆς ἐς θάλασσαν κοιλοτέραν ἐμπύπτοντες. Λέγονται δὲ οἱ Ῥεῖτοὶ Κόρης ἱεροὶ καὶ Δῆμητρος εἶναι, καὶ τοὺς ἰχθῦς ἐξ αὐτῶν τοῖς ἱερεῦσιν ἐστὶν αἰρεῖν μόνοις. Οὗτοι τὸ ἀρχαῖον, ὥς ἐγὼ πυνθάνομαι, πρὸς Ἀθηναίους τοὺς ἄλλους ὅροι τῆς γῆς Ἐλευσινίοις ἦσαν, καὶ διαθᾶσι τοὺς Ῥεῖτοὺς πρῶτος φησι Κρόκων, ἐνθα καὶ νῦν ἐτι βασιλεὺς καλεῖται Κρόκωνος.

5. Περὶ δὲ Κηφισὸς πρὸς Ἐλευσίνι θιασιότερον παρεχόμενος τοῦ προτέρου ῥεύμα· καὶ παρ' αὐτῷ καλοῦσιν Ἐρινεόν, λέγοντες τὸν Πλούτωνα ὅτε ἤρπασε τὴν Κόρην καταβῆναι ταύτῃ. Πρὸς τούτῳ τῷ Κηφισῷ ληστὴν Πολυπήμονα ὄνομα, Προκρούστην δὲ ἐπὶ κλησιν, Θησεὺς ἀπέκτεινεν.

6. Ἐλευσινίοις δὲ ἔστι μὲν Τριπτολέμου ναός, ἔστι δὲ Προπυλαίης Ἀρτέμιδος καὶ Ποσειδῶνος Πατρός, φρέαρ τε καλούμενον Καλλίχορον, ἐνθα πρῶτον Ἐλευσινίων αἱ γυναῖκες χορὸν ἔστησαν καὶ ἦσαν ἐς τὴν θεόν. Τὸ δὲ παιδίον τὸ Ῥάριον σπαρῆναι πρῶτον λέγουσι καὶ πρῶτον αὖξῆσαι καρπούς, καὶ διὰ τοῦτο οὐλαῖς ἐξ αὐτοῦ χρῆσθαι σφισι καὶ ποιῆσθαι πέμματα ἐς τὰς θυσίας καθέστηκεν. Ἐνταῦθα ἄλως καλουμένη Τριπτολέμου καὶ βομὸς δεῖκνυται.

7. Τὰ δὲ ἐντὸς τοῦ τείχους τοῦ ἱεροῦ τό τε ὄνειρον ἀπέπεε γράφειν, καὶ τοῖς οὐ τελεσθεῖσιν, ὁπόσων θέας εἵργονται, δῆλα δῆπου μηδὲ πυθέσθαι μετεῖναι σφισιν. Ἐλευσίνα δὲ ἦρως, ἀφ' οὗ τὴν πόλιν ὀνομάζουσιν, οἱ μὲν Ἑρμοῦ παῖδα εἶναι καὶ Δαείρας Ὠκεανοῦ θυγατρὸς λέγουσι, τοῖς δὲ ἔστι πεποιημένα Ὠκυγον εἶναι πατέρα Ἐλευσίνι· οἱ γὰρ ἀρχαῖοι τῶν λόγων αἵτε οὐ προσόντων σφισιν ἐπὶ ἄλλα τε πλάσασθαι δεδῶκασι καὶ μάλιστα ἐς τὰ γένη τῶν ἡρώων.

8. Ἐκ δὲ Ἐλευσίνος τραπομένοις ἐπὶ Βοιωτῶν, ἔστιν ὁμορος Ἀθηναίοις ἢ Πλαταιῖς. Πρότερον μὲν γὰρ Ἐλευθερεῦσιν ὄροι πρὸς τὴν Ἀττικὴν ἦσαν προσχωρησάντων δὲ Ἀθηναίοις τούτων, οὕτως ἤδη Βοιωτίας ὁ Κιθαिरῶν ἔστιν ὄρος. Προσεχώρησαν δὲ Ἐλευθερεῖς οὐ πολέμῳ διασθέντες, ἀλλὰ πολιτείας τε ἐπιθυμήσαντες παρὰ Ἀθηναίων καὶ κατ' ἔχθος τὸ Θηβαίων. Ἐν τούτῳ τῷ πεδίῳ

νάος ἐστὶ Διονύσου, καὶ τὸ ξόανον ἐντεῦθεν Ἀθηναίοις ἐκομίσθη τὸ ἀρχαῖον· τὸ δὲ ἐν Ἐλευθεραῖς τὸ ἐφ' ἡμῶν ἐς μίμηριν ἐκείνου πεποιήται.

9. Ἀπωτέρω δὲ ὀλίγον σπήλαιόν ἐστιν οὐ μέγα, καὶ παρ' αὐτὸ ὕδατος πηγὴ ψυχροῦ· λέγεται δὲ ἐς μὲν τὸ σπήλαιον ὡς Ἀντιόπη τεκοῦσα κατάθοιτο ἐς αὐτὸ τοὺς παῖδας, περὶ δὲ τῆς πηγῆς τὸν ποιμένα εὐρόντα τοὺς παῖδας, περὶ δὲ τῆς πηγῆς τὸν ποιμένα εὐρόντα τοὺς σπαργάνων. Ἐλευθερῶν δὲ ἦν μὲν ἔτι τοῦ ταίχους, ἦν δὲ καὶ οἰκιῶν ἐρείπια· δῆλη δὲ τούτοις ἐστὶ πόλις ὀλίγον ὑπὲρ τοῦ πεδίου πρὸς τῇ Κιθαιρῶνι οἰκισθεῖσα.

ΚΕΦ. 39.

4. Ἐλευσίνι δὲ ἤδη πλησίεχωρος ἡ καλουμένη Μεγαρίς· τῆς Ἀθηναίων ἦν καὶ αὕτη τὸ ἀρχαῖον, Πύλα τοῦ βασιλέως καταλιπόντος Πανδίωνι. Μαρτύρια δέ μοι τάφος τε Πανδίωνος ἐν τῇ γῇ καὶ Νίσος Αἰγαί μὲν πρεσβυτάτῳ τοῦ παντὸς γένους παραχωρήσας Ἀθηναίων ἄρχειν, αὐτὸς δὲ Μεγάρων καὶ τῆς ἄχρι Κορίνθου βασιλεύειν ἀξιοθείς· Νίσαιά τε ἔτι καὶ νῦν Μεγαρεῶσιν ἐπίνειον ἀπ' αὐτοῦ καλεῖται. Κόδρου δὲ ὑπερὸν βασιλεύοντος στρατεύουσιν ἐπ' Ἀθήνας Πελοποννήσιοι καὶ ὡς οὐδὲν ἀποδειξάμενοι λαμπρὸν ἐκομίζοντο ὅπισω, Μέγαρα Ἀθηναίων ἐλόντες Κορινθίων καὶ τῶν ἄλλων συμμάχων τοῖς ἐθέλουσιν ἐδωκαν οἰκῆσαι.

5, 1-6. Μεγαρεῖς μὲν οὕτως ἔθη καὶ φωνὴν μεταβάλλοντες Δωριεῖς γεγόνاسι, κληθῆναι δὲ οὕτω τὴν πόλιν φασὶν ἐπὶ Καρὸς τοῦ Φορωνέως ἐν τῇ γῇ ταύτῃ βασιλεύοντος· τότε πρῶτον λέγουσιν ἱερὰ γενέσθαι Δήμητρος αὐτοῖς, τότε ἀνθρώπους ὀνομάσκει Μέγαρα.

ΚΕΦ. 40.

1. Ἔστι δὲ ἐν τῇ πόλει κρήνη, ἣν ὀφισιν ὠκοδόμησε Θεαγένης, οὗ καὶ πρότερον τούτων ἐπεμνήσθην θυγατέρα αὐτὸν συνοικίσει Κύλων· Ἀθηναίω. Οὗτος ὁ Θεαγένης τυραννήσας ὠκοδόμησε τὴν κρήνην μεγέθους ἑνεκα καὶ κόσμου καὶ ἐς τὸ πλῆθος τῶν κίωνων θέας ἀξίαν· καὶ ὕδωρ ἐς αὐτὴν ῥεῖ καλούμενον Σιθνίδων νομφῶν. Τὰς δὲ Σιθνίδας νόμφας λέγουσι Μεγαρεῖς εἶναι μὲν σφισιν ἐπιχωρίας, μὲν δὲ αὐτῶν συγγενέσθαι Δία, Μέγαρόν τε παῖδα ὄντα Διὸς καὶ ταύτης δὴ τῆς νόμφης ἐκφυγεῖν τὴν ἐπὶ Δευκαλιωνός ποτε ἐπομβρίαν, ἐκφυγεῖν δὲ πρὸς τὰ ἄκρα τῆς Γερανίας, οὐκ ἔχοντός πω τοῦ ὄρους τὸ ὄνομα τοῦτο, ἀλλὰ—νῆχυσθαι γὰρ πετομένων γεράνων πρὸς τὴν βοήν τῶν δονίθων αὐτὸν—διὰ τοῦτο Γερανίαν τὸ ὄρος ὀνομασθῆναι.

6. Μετὰ δὲ τοῦ Διὸς τὸ τέμενος ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνελθοῦσι καλουμένην ἀπὸ Καρὸς τοῦ Φαρωνέως καὶ ἐς ἡμᾶς ἔτι Καρίαν, ἔστι μὲν Διονύσου ναὸς Νυκτελίου, πεποιήται δὲ Ἀφροδίτης Ἐπιτροφίας ἱερὸν καὶ Νυκτὸς καλούμενόν ἐστι μαντεῖον καὶ Διὸς Κονίου ναὸς οὐκ ἔχων ὄροφον. Τοῦ δὲ Ἀσκληπιοῦ τὸ Ἀγάλμα Βρύαις καὶ αὐτὸ καὶ τὴν Ἑγίειαν ἐποίησεν. Ἐνταῦθα καὶ τῆς Δήμητρος τὸ καλούμενον μέγαρον· ποιήται δὲ αὐτὸ θαυσιλεύοντα Κάρα ἔλεγον.

ΚΕΦ. 44.

3. Ἐς δὲ τὸ ἐπίνειον, καλούμενον καὶ ἐς ἡμᾶς ἔτι Νίσαιαν, ἐς τοῦτο κατελθοῦσιν ἱερὸν Δήμητρος ἔστι Μαλοφόρου· λέγεται δὲ καὶ ἄλλα ἐς τὴν ἐπὶ κλήσιν καὶ τοὺς πρώτους πρόδρατα ἐν τῇ γῇ θρέψαντας Δήμητρα ὀνομάσαι Μαλοφόρον, καταρρυῖναι δὲ τῇ ἱερῇ τὸν ὄροφον τεκμαίροιο ἂν τις ὑπὸ τοῦ χρόνου. Καὶ ἀκρόπολιν ἔστιν

ἐνταῦθα ὀνομαζομένη καὶ αὐτὴ Νίσαια· καταβάσι δὲ ἐκ τῆς ἀκροπόλεως μνημῆά ἐστι πρὸς θαλάσσην Λέλεγος, ὃν ἀφικόμενον βασιλεῦσαι λέγουσιν ἐξ Αἰγύπτου, παῖδα δὲ εἶναι Ποσειδῶνος καὶ Λιδύης τῆς Ἐπάρου· Παρήκει δὲ παρὰ τὴν Νίσαιαν νῆσος οὐ μεγάλη Μινφά· ἐνταῦθα ἐν τῷ πολεμῷ τῷ πρὸς Νίσον παρώρμει τὸ ναυτικὸν τῶν Κρητῶν.

4, 1 — 3. Ἡ δὲ ὄρεινὴ τῆς Μεγαρίδος τῶν Βοιωτῶν ἐστὶν ὄμορος, ἐν ἣ Μεγαρεῦσι Παγαὶ πόλις, ἐτέρα δὲ Αἰγόςθενα ῥικισται.

6. Τοῦσι δὲ ἐκ Μεγάρων ἐς Κόρινθον ἄλλοι τέ εἰσι τάφοι καὶ αὐλητοῦ Σαμίου Τηλεφάνους· ποιῆσαι δὲ τὸν τάφον Κλεοπάτραν τὴν Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου λέγουσι. Καὶ Καρὸς τοῦ Φορωνέως, μνημῆά ἐστι, τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς χῶμα γῆς, ὕστερον δὲ τοῦ θεοῦ χρήσαντος ἑκοσμῆθη λίθῳ κογχίτῃ. Μόνους δὲ Ἑλλήνων Μεγαρεῦσιν ὁ κογχίτης οὗτός ἐστι, καὶ σφισι καὶ ἐν τῇ πόλει πεποιήται πολλὰ ἐξ αὐτοῦ. Ἔστι δὲ ἄγαν λευκὸς καὶ ἄλλου λίθου μαλακώτερος· κόγχαι δὲ αἱ θαλάσσιαι διὰ παντὸς ἔνεσιν οἱ. Αὐτὸς μὲν τοιοῦτός ἐστιν ὁ λίθος· τὴν δὲ ὀνομαζομένην ἀπὸ Σκίρωνος καὶ ἐς τὸδε Σκιρωνίδα Σκίρων, ἥνικα Μεγαρεῦσιν ἐπολεμάρχει, πρῶτος ὡς λέγουσιν ἐποίησεν ἀνδράσιν ὀδεύειν εὐζώνους. Ἀδριανὸς δὲ ὁ βασιλεὺς καὶ οὕτως ὡς καὶ ἄρματα ἐναντία ἐλαύνεσθαι κατέστησεν εὐρυχωρῇ τε καὶ ἐπιτηδεῖαν εἶναι.

7. Λόγοι δὲ εἰσὶν ἐς τὰς πέτρας, αἱ κατὰ τὸ στενὸν τῆς ὁδοῦ μάλιστα ἀνέχουσιν, ἐς μὲν τὴν Μολουρίδα, ὡς ἀπὸ ταύτης αὐτὴν ἐς θάλασσαν Ἰνῶ ρίψαι Μελικέρτην ἔχουσιν τῶν παιδῶν τὸν νεώτερον· τὸν γὰρ δὴ πρεσβύτερον αὐτῶν Λεάρχον ἀπέκτεινεν ὁ πατήρ. Λέγεται μὲν δὴ καὶ μανέντια δρᾶσαι ταῦτα Ἀθάμαντα, λέγεται δὲ καὶ ὡς ἐς τὴν Ἰνῶ καὶ τοὺς ἐξ αὐτῆς παῖδας χρῆσαιτο ἀκρατεῖ τῷ θυμῷ

τὸν συμβάντα Ὀρχομενίοις λιμὸν καὶ τὸν δοκοῦντα Φριξοῦ θάνατον αἰσθόμενος, οὗ τὸ θεῖον αἴτιον οὐ γενέσθαι, βουλευσάι δὲ ἐπὶ τούτοις πᾶσιν Ἰνώ μητρυιάν οὔσαν.

8. Τότε δὲ φεύγουσα ἐς θάλασσαν αὐτὴν καὶ τὸν παῖδα ἀπὸ τῆς πέτρας τῆς Μολουρίδος ἀφίησιν, ἐξενεχθέντος δὲ ἐς τὸν Κορινθίων ἰσθμὸν ὑπὸ δελφίνος ὡς λέγεται τοῦ παιδός, τιμαὶ καὶ ἄλλαι τῇ Μελικέρτῃ δίδονται μετονομασθέντι Παλαίμονι καὶ τῶν Ἰσθμίων ἐπ' αὐτῷ τὸν ἀγῶνα ἄγουσι. Τὴν μὲν δὴ Μολουρίδα πέτραν Λευκοθέας καὶ Παλαίμονος ἱερὰν ἡγήντο· τὰς δὲ μετὰ ταύτῃ νομίζουσιν ἐναγεῖς, ὅτι παροικῶν σφισιν ὁ Σκίρων, ὁπόσοις τῶν ξένων ἐπετύγχανεν, ἡφίει σφᾶς ἐς τὴν θάλασσαν. Χελώνῃ δὲ ὑπενήχετο ταῖς πέτραις τοὺς ἐσβληθέντας ἀρπάζειν, εἰσι δὲ αἱ θαλάσσιαι πλὴν μεγέθους καὶ ποδῶν ὅμοιαι ταῖς χερσαῖαις, πόδας δὲ ἑοικότες ἔχουσι ταῖς φώκαις. Τούτων περιῆλθεν ἡ δίκη Σκίρωνα ἀφενθέντα ἐς θάλασσαν τὴν αὐτὴν ὑπὸ Θησέως.

9. Ἐπὶ δὲ τοῦ ὄρους τῇ ἄκρᾳ Διὸς ἐστὶν Ἀφείδιου καλουμένου ναός· φασὶ δὲ ἐπὶ τοῦ συμβάντος ποτὲ τοῖς Ἑλλησιν αὐχμοῦ θύσαντος Αἰακοῦ κατὰ τι δὴ λόγιον τῷ Πανελληνίῳ Διὶ ἐν Αἰγίνῃ ὕσταντά τε ἀρεῖναι καὶ διὰ τοῦτο Ἀφείδιον καλεῖσθαι τὸν Δία. Ἐνταῦθα καὶ Ἀφροδίτης ἄγαλμα καὶ Ἀπόλλωνός ἐστι καὶ Πανός.

10. Προελθοῦσι δὲ ἐς τὸ πρόσω μνημά ἐστιν Εὐρυσθέως· φεύγοντα δὲ ἐκ τῆς Ἀττικῆς μετὰ τὴν πρὸς Ἡρακλείδης μάχην ἐνταῦθα ἀποθανεῖν αὐτὸν ὑπὸ Ἰολάου λέγουσιν. Ἐκ ταύτης τῆς ὁδοῦ καταβάσιν Ἀπόλλωνος ἱερὸν ἐστὶ Λατφίου καὶ μετ' αὐτὸ Μεγαρεῦσιν ὄροι πρὸς τὴν Κορινθίαν, ἐνθα Ἑλλων τὸν Ἡρακλέους μονομαχῆται πρὸς τὸν Ἀρκάδα Ἑχεμον λέγουσιν.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Αὐγούστου 1932

Ἀριθ. { πρωτ. 44429/15232
 { διελ.

Πρὸς
τὸν κ. Μεγαλὸν Ζητάκην
Βιβλιοεκδότην

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 3 τοῦ νόμου 5045, καὶ τὴν ἀπόφασιν τῆς οἰκείας κριτικῆς ἐπιτροπῆς τῶν διδακτικῶν βιβλίων τῆς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως τὴν περιλαμβανομένην εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 455 πρακτικὸν τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου ἀποφασίζομεν ὅπως ἐγκριθῇ ὡς διδακτικὸν βιβλίον πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν τῆς ΣΤ' τάξεως τῶν Γυμνασίων τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «*Ἐκλογαὶ Πανσανίου*» βιβλίον τοῦ Κ. Ρωμαίου *διὰ μίαν τριετίαν* ἀρχομένην ἀπὸ τοῦ σχολικοῦ ἔτους 1932—33.

Ὁ Ὑπουργὸς

Π. Πετρίδης

Ἄρθρον 6 τοῦ ἀπὸ 21 Σεπ/βρίου Προεδρ. Διατάγματος.

Τὰ διδακτικὰ βιβλία τὰ πωλούμενα μακρὰν τοῦ τόπου ἐκδόσεώς των ἐπιτρέπεται νὰ πωλῶνται ἐπὶ τιμῇ ἀνωτέρα κατὰ 15^ο/_ο τῆς ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ παρόντος διατάγματος κανονισθεῖσης ἄνευ βιβλιοσήμου τιμῆς πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς δαπάνης συσκευῆς καὶ τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅπως ἐπὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ μέρους τοῦ ἐξωφύλλου ἢ τῆς τελευταίας σελίδος τούτου ἐκτυποῦται τὸ παρὸν ἄρθρον.